2026/799

2026.4.1.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2026/799 IRÁNYELVE

(2026. március 30.)

a fizetésképtelenségi jog egyes vonatkozásainak harmonizálásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([1]),

rendes jogalkotási eljárás keretében ([2]),

mivel:

(1) Ezen irányelvcélja, hogy hozzájáruljon a belső piac és a tőkepiaci unió megfelelő működéséhez és felszámolja az alapvető szabadságok – így például a tőke szabad mozgása és a letelepedés szabadsága – gyakorlását akadályozó azon tényezőket, amelyek a fizetésképtelenség területére vonatkozó nemzeti jogszabályok közötti eltérésekből erednek.

(2) A fizetésképtelenségi eljárások biztosítják a pénzügyi és gazdasági nehézségekkel küzdő vállalkozások vagy vállalkozók szabályos felszámolását vagy szerkezetátalakítását. Az említett eljárások – ideértve az adott vállalkozások és vállalkozók vagyontárgyai értékének pontos meghatározása szempontjából releváns biztosítékokat – alapvető fontosságúak a pénzügyi befektetések esetében, mivel ezek határozzák meg az említett befektetések végső visszaszerzési értékét. Az (EU) 2015/848 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([3]) által is elismert, a fizetésképtelenségre vonatkozó anyagi jogi jogszabályok közötti jelentős különbségek hozzájárulnak a fizetésképtelenségi eljárások kimenetelével kapcsolatos jogbizonytalanság és kiszámíthatatlanság növeléséhez. A visszaszerzési érték és a fizetésképtelenségi eljárások lezárásához szükséges idő tekintetében az Unión belül tapasztalható jelentős eltérések határokon átnyúló helyzetekben negatív következményekkel járnak a belső piacon a hitelezőkre és befektetőkre nézve a költségek kiszámíthatóságát illetően. A tagállami szabályok közötti eltérések csökkentik a határokon átnyúló befektetések vonzerejét, és ezáltal olyan akadályokat hoznak létre, amelyek hatással vannak a tőke Unión belüli, valamint harmadik országokba irányuló és onnan eredő, határokon átnyúló mozgására. Következésképpen, a fizetésképtelenségi jog egyes vonatkozásainak harmonizálása változtatásokat tehet szükségessé néhány tagállam jogszabályaiban.

(3) A belső piacnak a fizetésképtelenségi jog területén történő, ezen irányelv révén megvalósítandó integrációja kulcsfontosságú eszköz az Unió tőkepiacainak hatékonyabb működéséhez, beleértve a vállalati finanszírozáshoz való jobb hozzáférést is. Ezért minimumkövetelményeket kell meghatározni a nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokkal kapcsolatos azon célzott területeken, amelyek jelentős hatással vannak az említett eljárások hatékonyságára és időtartamára, különösen a határokon átnyúló fizetésképtelenségi eljárások esetében.

([1]) HL C 184., 2023.5.25., 34. o.
([2]) Az Európai Parlament 2026. március 10-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2026. március 30-i határozata.
([3]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/848 rendelete (2015. május 20.) a fizetésképtelenségi eljárásról (HL L 141., 2015.6.5., 19. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2015/848/oj).

(4) Ezen irányelv nem érinti az uniós és a nemzeti jog – így különösen a 98/59/EK ([4]) és a 2001/23/EK ([5]) tanácsi irányelv, valamint a 2002/14/EK ([6]), a 2008/94/EK ([7]) és a 2009/38/EK ([8]) európai parlamenti és tanácsi irányelv, továbbá az e jogszabályokat átültető tagállami jogszabályok – szerinti egyéni és kollektív munkavállalói jogokat a fizetésképtelenségi eljárásokkal összefüggésben. Ez az irányelv nem érinti különösen a munkavállalók tájékoztatására és a velük folytatott konzultációra vonatkozó kötelezettségeket, valamint a munkavállalóknak a vállalkozások, üzletek vagy ezek egy részének átruházása esetén fennálló jogait – az említett irányelvek és az azokat átültető tagállami jogszabályok szerint –, többek között azokban az esetekben, amikor az említett tagállami jogszabályok olyan szabályokat tartalmaznak, amelyek kedvezőbbek a munkavállalók, illetve képviselőik számára, mint az adott irányelvekben meghatározott szabályok.

(5) A fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon értékének a hitelezők részére történő megőrzése érdekében a nemzeti fizetésképtelenségi jogszabályoknak hatékony szabályokat kell tartalmazniuk a jogügyletek semmisségére, megtámadhatóságára vagy végrehajthatatlanságára irányuló keresetekkel, többek között a hitelezők összességére nézve hátrányt okozó, a fizetésképtelenségi eljárás megindítása előtt teljesedésbe ment jogi tranzakciókra vonatkozó keresetekkel (a továbbiakban: megtámadási keresetek) kapcsolatban. Annak eldöntésekor, hogy egy jogügylet a hitelezők összességére nézve hátrányt okozó-e, figyelembe szükséges venni a „fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon”, valamint „a fizetésképtelenségi eljárásban részt vevő hitelező” fogalmának a meghatározását. Ez különösen releváns akkor, ha a nemzeti joggal összhangban bizonyos jogok gyakorlása nem a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon részét képezi, hanem az adós személyes szférájához tartozik, mint például a házasságkötéshez vagy a házasság felbontásához, illetve gyermek örökbefogadásához való jog. Az örökség elfogadása vagy visszautasítása nem tartozhat a megtámadási keresetekkel kapcsolatos, ezen irányelvben meghatározott szabályok hatálya alá.

(6) Tekintettel arra, hogy a megtámadási keresetek célja a jogügylet által a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonra gyakorolt hátrányos hatások visszafordítása, helyénvaló úgy tekinteni, hogy a jogügylet hátrányos hatásai a jogügylet teljesedésbe menésekor – és nem a végrehajtásakor – következtek be. Ezen irányelv alkalmazásában akkor tekintendő úgy, hogy a jogügylet teljesedésbe ment, amikor a nemzeti jognak megfelelően bekövetkeznek annak joghatásai. Ha azonban a nemzeti jog értelmében egy jogügylet joghatásainak feltétele az, hogy azt egy nyilvános nyilvántartásba bejegyezzék, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy – tekintettel arra, hogy a nyilvános nyilvántartásba való bejegyzéshez szükséges idő hossza az adós, illetve az adott jogügylet felei által nem befolyásolható körülmény – úgy rendelkezzenek, hogy a jogügylet teljesedésbe mentnek tekintendő, amint az érvényességéhez szükséges minden egyéb feltétel teljesült.

(7) Ezen irányelv alkalmazásában – a jog egyéb területeit érintő rendelkezésektől eltérve – a megtámadási keresetekre vonatkozó szabályok szerinti „jogügyletek” fogalmi körét tágan kell értelmezni, hogy az minden olyan, joghatással járó szándékos magatartásra kiterjedjen, amely hátrányt okoz a hitelezők összességére nézve, függetlenül attól, hogy szándékos-e a joghatások vagy a hátrány bekövetkezésének előidézése, ideértve azt is, ha a jogügyletet végrehajtó személynek nincs csalárd szándéka. Nem tekinthetőek az ezen irányelv értelmében vett jogügyleteknek azon ügyletek, amelyeket olyan személy hajt végre, aki nem cselekszik tudatosan, illetve bármely más módon a szabad akaratának megfelelően. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy úgy rendelkezzenek, hogy a „jogügylet” fogalma magában foglalja a mulasztásokat is, mivel nem jelent számottevő különbséget, hogy a hitelezők egy cselekmény következtében vagy az érintett fél intézkedésének elmaradása következtében szenvednek hátrányt. Továbbá, a megtámadási keresetekkel kapcsolatos szabályoknak nemcsak az adós által végrehajtott jogügyletekre kell kiterjedniük, hanem az adós üzleti partnere vagy harmadik fél által végrehajtott jogügyletekre is.

([4]) A Tanács 98/59/EK irányelve (1998. július 20.) a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (HL L 225., 1998.8.12., 16. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/59/oj).

([5]) A Tanács 2001/23/EK irányelve (2001. március 12.) a munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (HL L 82., 2001.3.22., 16. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/23/oj).

([6]) Az Európai Parlament és a Tanács 2002/14/EK irányelve (2002. március 11.) az Európai Közösség munkavállalóinak tájékoztatása és a velük folytatott konzultáció általános keretének létrehozásáról (HL L 80., 2002.3.23., 29. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/14/oj).

([7]) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/94/EK irányelve (2008. október 22.) a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről (HL L 283., 2008.10.28., 36. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/94/oj).

([8]) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/38/EK irányelve (2009. május 6.) az Európai Üzemi Tanács létrehozásáról vagy a közösségi szintű vállalkozások és vállalkozáscsoportok munkavállalóinak tájékoztatását és a velük folytatott konzultációt szolgáló eljárás kialakításáról (HL L 122., 2009.5.16., 28. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/38/oj).

(8) Ezen irányelv minimumszabályokat állapít meg a megtámadási keresetekre vonatkozóan. Ennélfogva a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a megtámadási keresetekre vonatkozóan olyan rendelkezéseket tartsanak fenn vagy fogadjanak el – a megtámadási keresetek ezen irányelvben meghatározott elévülési idejére vonatkozó rendelkezések kivételével –, amelyek kedvezőbbek a hitelezők összességére nézve, mint az ezen irányelv szerinti rendelkezések. A tagállamok számára lehetővé kell tenni továbbá, hogy olyan vélelmek vagy követelmények alkalmazásáról rendelkezzenek, amelyek enyhítik a bizonyítási terhet a jogügylet semmissé, megtámadhatóvá vagy végrehajthatatlanná nyilvánítását kérő fél számára.

(9) Az adós üzleti partnere jogos elvárásainak védelme érdekében a jogügylet érvényességébe vagy végrehajthatóságába való – megtámadási kereset következtében történő – bármely beavatkozásnak arányosnak kell lennie azokkal a körülményekkel, amelyek között az adott jogügylet teljesedésbe ment. E körülmények közé tartozik az adós szándéka, az üzleti partner ismeretei, illetve a jogügylet teljesedésbe menése és a fizetésképtelenségi eljárás megindítása között eltelt idő hossza. Ezért meg kell különböztetni a megtámadási keresetek közös és tipikus tényállásokon alapuló és a megtámadási keresetek általános előfeltételeit teljesítő különféle konkrét megtámadási okait. Minden említett beavatkozásnak tiszteletben kell tartania az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: a Charta) foglalt alapvető jogokat is.

(10) A megtámadási kereseteknek a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtását megelőző meghatározott minimális időtartamon belül – illetve, azon tagállamok esetében, amelyekben a fizetésképtelenségi eljárás az adós igazgatási, irányító vagy felügyelő szerveinek tagjai által hozott határozattal is megindítható, az említett határozat időpontját megelőző meghatározott minimális időtartamon belül – teljesedésbe ment jogügyletekre kell vonatkozniuk. A megtámadási kereset indítására való képesség nem függhet a bíróság számára a nemzeti jog alapján az adott fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem megvizsgálásához, vagy a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozatnak a nemzeti jog alapján történő meghozatalához szükséges idő hosszától.

(11) A megtámadási keresetek alkalmazásával összefüggésben különbséget kell tenni az olyan jogügyletek között, amelyek esetében az üzleti partner követelése esedékes és érvényesíthető volt, és az a tartozásnak megfelelően kielégítésre került vagy biztosítékkal fedezték (a továbbiakban: kongruens fedezet), valamint azok között, amelyek esetében a teljesítés nem volt teljes mértékben összhangban a hitelező követelésével (a továbbiakban: inkongruens fedezet). Az inkongruens fedezetre a példák a következők: idő előtti kifizetések; követelések szokatlan fizetési eszközökkel történő rendezése; korábban fedezetlen követelés utólagos biztosítékkal történő fedezése, amelyről a követelésre vonatkozó eredeti megállapodásban még nem állapodtak meg; rendkívüli felmondási jog vagy egyéb, az alapul szolgáló szerződésben nem szereplő módosítások engedélyezése; a jogi védekezésekről és kifogásokról való lemondás; vagy a vitatott tartozások elismerése. Kongruens fedezet esetében az elsőbbséggel kapcsolatos megtámadási okra csak akkor lehet hivatkozni, ha a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet hitelezője az ügylet időpontjában tudta, hogy az adós fizetésképtelen. Mind a kongruens, mind az inkongruens fedezet esetében az üzleti partner követelése „kielégítésének”, illetve „biztosítékkal történő fedezésének” fogalmát tágan kell értelmezni, és abba bele kell tartozniuk az olyan intézkedéseknek is, mint például a beszámítási jog létesítése, vagy a hitelező számára elsőbbségi státusz biztosítása.

(12) A megtámadási keresetek ezen irányelvvel bevezetett szabályait nem kell alkalmazni egyes olyan, kongruens fedezetet megvalósító jogügyletekre, amelyeket az adós vagyona javára nyújtott méltányos ellenszolgáltatás ellenében közvetlenül teljesítenek. Az említett jogügyletek célja az adós vállalkozása rendes napi üzletmenetének támogatása. Annak érdekében, hogy ne tartozzanak a megtámadási keresetek hatálya alá ezen jogügyleteknek szerződésen és a felek kölcsönös kötelezettségeinek közvetlen teljesítésén kell alapulniuk, az említett jogügyletekben a teljesítésnek és az ellenszolgáltatásnak egyenértékűnek kell lennie, és az ellenszolgáltatásnak az adós, nem pedig egy harmadik fél javára kell szólnia. Azon jogügyletek, amelyekre a megtámadási keresetek szabályait nem kell alkalmazni többek között a következők: az áruk, bérek vagy szolgáltatási díjak azonnali megfizetése; az adós napi üzletmenetéhez szükséges áruk készpénzzel vagy bankkártyával történő kifizetése; áruk, termékek vagy szolgáltatások ellenérték fejében történő átadása; biztosítéki jog létesítése a kölcsön folyósítása ellenében, vagy a kölcsön meghosszabbítása során, amennyiben ez a nemzeti szabályokkal összefüggésben szükséges a teljesítés és az ellenszolgáltatás értékegyenlőségének megőrzéséhez; valamint közterhek azonnali megfizetése olyan ellenszolgáltatásért cserében, mint például közterületre vagy közintézményekbe való belépés. A megtámadási keresetek szabályait ugyanakkor alkalmazni kell a hitelnyújtásra. Az adós munkavállalója számára történő bérfizetést – a nemzeti jognak megfelelően – közvetlen teljesítésnek lehet tekinteni abban az esetben, ha arra a szolgáltatásoknak az adott munkavállaló által történt teljesítése időpontjától számított három hónapon belül kerül sor.

(13) Ha az adós háromszereplős kapcsolatban harmadik fél részére fizet ki fennálló adósságot – például ha egy leányvállalat megfizeti az anyavállalatának adósságát egy harmadik fél részére –, az nem tekintendő automatikusan az adós olyan jogügyletének, amelyet ellenszolgáltatás nélkül vagy nyilvánvalóan nem megfelelő ellenszolgáltatás fejében hajt végre. Ilyen esetben ugyanis egymással szemben kölcsönösnek tekinthető egyrészről az adós által végrehajtott kifizetés, másrészről a harmadik fél kötelezettségének az anyavállalat részére történő teljesítése, ami közvetlen vagy közvetett előnyt jelenthetett az adós számára, a harmadik félnek pedig esetleg nem volt lehetősége az adós általi fizetés visszautasítására.

(14) Nem engedhető meg az arra történő hivatkozás, hogy a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügyletből eredő gazdagodás már nem található meg az adott jogügylet alapján előnyben részesülő fél vagyonában (a továbbiakban: a gazdagodás megszűnése), abban az esetben, ha az említett félnek tudomása volt a megtámadási kereset alapjául szolgáló körülményekről. Tekintettel azonban arra, hogy ezen irányelv minimumszabályokat állapít meg a megtámadási keresetekre vonatkozóan, a tagállamok határozhatnak úgy, hogy olyan esetben sem teszik lehetővé a jogügylet alapján előnyben részesülő fél számára, hogy védekezésként a gazdagodás megszűnésére hivatkozzon, amikor az említett félnek nem volt tudomása a megtámadási kereset alapjául szolgáló körülményekről.

(15) A nemzeti joggal összhangban, szerkezetátalakítási kísérlet részeként – ideértve az (EU) 2019/1023 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([9]) II. címe szerinti megelőző fizetésképtelenségi eljárást is – nyújtott új finanszírozás vagy átmeneti finanszírozás számára a későbbi fizetésképtelenségi eljárásokban védelmet kell biztosítani.

(16) Ezen irányelv – a minimumharmonizáció eszközeként – nem sérti a megtámadási keresetek tárgyát képező jogügyletek érvényességével kapcsolatos nemzeti jogszabályokat. Ezért a tagállamok maguk dönthetik el, hogy a hátrányt okozó jogügylet a törvény erejénél fogva semmisnek tekintendő, érvénytelenné vagy végrehajthatatlanná nyilvánítandó, vagy pedig az adott jogügylet kizárólag bírósági határozattal semmisíthető meg. Ezen irányelv emellett nem határozza meg azokat a feltételeket, amelyek fennállta esetén úgy tekintendő, hogy az adós nem képes az esedékességkor megfizetni az adósságait. Ezen irányelv alkalmazásában ezért a nemzeti joggal összhangban kell eldönteni, hogy az adós az esedékességkor meg tudja-e fizetni az adósságait, többek között abban az esetben is, ha ezen döntéshez szükséges annak a megállapítása, hogy az adós általánosságban nem képes esedékességkor megfizetni az adósságait.

(17) Ha a megtámadási kereset eredményeként a jogügylet semmissé, megtámadhatóvá vagy végrehajthatatlanná válik, annak fő jogkövetkezménye az, hogy az adott jogügylet alapján előnyben részesülő fél köteles visszatéríteni a szóban forgó jogügyletből származó előnyt a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon javára. Ebben az összefüggésben az „előny” fogalmának magában kell foglalnia – adott esetben – a javadalmazásokat és a kamatokat az alkalmazandó nemzeti joggal összhangban. Az előny akkor tekinthető visszatérítettnek, ha magát a tényleges előnyt térítették vissza vagy, ha az előnnyel egyenértékű, pénzben kifejezett értéket fizették meg, a nemzeti joggal összhangban. Lehetővé kell tenni megtámadási kereseteknek az adós egyéni jogutódaival szembeni megindítását, amennyiben a megtámadási kereset tárgyát képező vagyontárgyak megszerzésekor ismertek voltak a számukra a megtámadási kereset alapját képező körülmények.

(18) Az adóssal szoros kapcsolatban álló felek – például rokonok, ha az adós természetes személy, vagy a jogi személy adós vonatkozásában meghatározó szerepet betöltő felek – általában információs előnyt élveznek az adós pénzügyi helyzetét illetően. Az ilyen helyzettel való visszaélések megelőzése érdekében további biztosítékokat kell bevezetni. Következésképpen a megtámadási keresetekkel összefüggésben jogi vélelmeket kell bevezetni a megtámadási kereset alapjául szolgáló körülményeknek a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügyletben részt vevő másik fél általi ismeretére vonatkozóan, ha az említett fél az adóssal szoros kapcsolatban álló fél. Az említett vélelmeknek megdönthetőnek kell lenniük, és a bizonyítási teher megfordítását kell célozniuk a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon javára. Ha a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő fél ezt követően egy harmadik félnek juttatta a megszerzett előnyt, annak meghatározása szempontjából, hogy az adott felek szoros kapcsolatban állnak-e egymással, a releváns időpontnak az átadás időpontját kell tekinteni.

(19) A fizetésképtelenségi szakértők számára a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek tárgyát képező vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából rendelkezésre álló eszközök fejlesztése alapvető fontosságú a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon értékének maximalizálása szempontjából. Feladataik ellátása során a fizetésképtelenségi szakértők hozzáférhetnek a részben az uniós jog alapján létrehozott és európai szinten összekapcsolt nyilvános adatnyilvántartásokban – például az (EU) 2017/1132 európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([10]) említett, az üzleti nyilvántartások összekapcsolására szolgáló rendszerben (BRIS) vagy az (EU) 2015/848 európai parlamenti és tanácsi rendelet szerint létrehozott, a fizetésképtelenségi nyilvántartások összekapcsolására szolgáló rendszerben (IRI) – tárolt információkhoz. A kizárólag a nyilvános adatbázisokban tárolt információkhoz való hozzáférés azonban gyakran nem elegendő azoknak a vagyontárgyaknak az azonosításához és nyomon követéséhez, amelyek a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon részét képezik vagy annak részét kellene képezniük. A fizetésképtelenségi szakértők különösen akkor szembesülnek gyakorlati nehézségekkel, amikor a kinevezésük helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban található vagyonnyilvántartásokhoz próbálnak hozzáférni.

([9]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1023 irányelve (2019. június 20.) a megelőző szerkezetátalakítási keretekről, az adósság alóli mentesítésről és az eltiltásokról, valamint a szerkezetátalakítási, fizetésképtelenségi és adósság alóli mentesítési eljárások hatékonyságának növelését célzó intézkedésekről, és az (EU) 2017/1132 irányelv módosításáról (Szerkezetátalakítási és fizetésképtelenségi irányelv) (HL L 172., 2019.6.26., 18. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1023/oj).

([10]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1132 irányelve (2017. június 14.) a társasági jog egyes vonatkozásairól (HL L 169., 2017.6.30., 46. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

(20) Ezért olyan rendelkezéseket kell megállapítani, amelyek biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi eljárás során a fizetésképtelenségi szakértők a feladataik ellátásakor közvetlenül vagy közvetve hozzáférhessenek a nyilvánosan nem hozzáférhető adatbázisokban tárolt információkhoz.

(21) A fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon értékének maximalizálásához gyakran elengedhetetlen a bankszámla-nyilvántartásokhoz való azonnali és közvetlen hozzáférés. Ezért olyan szabályokat kell megállapítani, amelyek a kijelölt tagállami bíróságok vagy közigazgatási hatóságok számára azonnali és közvetlen hozzáférésről rendelkeznek a bankszámla-nyilvántartásokban tárolt információkhoz. A fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek hatálya alá tartozó vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából szükség lehet arra, hogy ne csupán az adós bankszámla-információihoz, hanem harmadik felek bankszámla-információihoz is biztosított legyen a hozzáférés, amennyiben megalapozottan feltételezhető, hogy ez utóbbiak előnyben részesültek a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlanná nyilvánítható jogügyletek alapján. Amennyiben egy tagállam központi elektronikus adatvisszanyerési rendszer révén biztosít hozzáférést a bankszámla-információkhoz, az említett tagállamnak biztosítania kell, hogy az adatvisszanyerési rendszert üzemeltető hatóság azonnal és szűrés nélkül jelentse a keresési eredményeket a kijelölt bíróságoknak vagy közigazgatási hatóságoknak.

(22) A személyes adatok védelméhez való jog és a magánélet tiszteletben tartásához való jog biztosítása érdekében a bankszámla-nyilvántartásokhoz való közvetlen és azonnali hozzáférés a tagállamok által erre a célra kijelölt bíróságok, illetve közigazgatási hatóságok számára biztosítható. A fizetésképtelenségi szakértők ezért közvetett módon férhetnek hozzá az említett bankszámla-nyilvántartásokban tárolt információkhoz, mégpedig a kinevezésük helye szerinti tagállam kijelölt bíróságaihoz vagy közigazgatási hatóságaihoz intézett, a nyilvántartásokhoz való hozzáférés és keresések lefolytatása iránti kérelem útján. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy ugyanazokat a bíróságokat vagy közigazgatási hatóságokat jelöljék ki a bankszámla-nyilvántartásokhoz való belföldi és – az (EU) 2024/1640 európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([11]) említett, a bankszámla-nyilvántartások összekapcsolt rendszerén (BARIS) keresztül megvalósuló – határokon átnyúló hozzáférés céljából. A tagállamok számára lehetővé kell tenni azt is, hogy előírják, hogy a bankszámla-információkhoz való hozzáférésnek és azokban végzett keresésének a feltételeit az ezen irányelv értelmében kijelölt bíróságoktól, illetve hatóságoktól eltérő bíróságoknak vagy hatóságoknak kell ellenőrizniük. Az információkhoz való hozzáférés csak eseti alapon engedélyezhető, amennyiben az az adott fizetésképtelenségi eljárás szempontjából releváns, a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek hatálya alá tartozó vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából. Tekintettel azonban arra, hogy ezen irányelv minimumszabályokat állapít meg, a tagállamok olyan szabályokat is elfogadhatnak vagy fenntarthatnak, amelyek a fizetésképtelenségi szakértők számára a nemzeti bankszámla-nyilvántartásokhoz és elektronikus adatvisszanyerési rendszerekhez való közvetlen hozzáférésről és keresési lehetőségről rendelkeznek. Azokban az esetekben, amikor a fizetésképtelenségi szakértők közvetlen hozzáféréssel rendelkeznek és közvetlen kereséseket végezhetnek, a tagállamoknak nem kell bíróságokat vagy hatóságokat kijelölniük a nemzeti bankszámla-nyilvántartásaikhoz vagy elektronikus adatvisszanyerési rendszereikhez való hozzáférés és keresés céljára, viszont továbbra is bíróságokat vagy hatóságokat kell kijelölniük a BARIS-on keresztül történő hozzáférés és keresés céljára.

(23) Az (EU) 2024/1640 irányelv előírja, hogy a központosított automatizált mechanizmusoknak – mint például a központi nyilvántartásoknak vagy a központi elektronikus adatvisszanyerési rendszereknek – a Bizottság által kifejlesztendő és működtetendő BARIS rendszeren keresztül kell kapcsolódniuk egymáshoz. Tekintettel a határokon átnyúló vonatkozású fizetésképtelenségi ügyek növekvő jelentőségére és a releváns pénzügyi információk fontosságára a fizetésképtelenségi eljárás során a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon értékének maximalizálása céljából, a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy a BARIS rendszeren keresztül közvetlenül hozzáférjenek más tagállamok bankszámla-nyilvántartásaihoz, és azokban keresést végezzenek.

(24) Azon körülmény, hogy az ezen irányelv értelmében kijelölt bíróságok, illetve közigazgatási hatóságok a BARIS rendszeren keresztül, határokon átnyúlóan hozzáférhetnek a bankszámla-információkhoz, a tagállamok közötti kölcsönös bizalmon alapul, amely abból ered, hogy a tagállamok tiszteletben tartják az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 6. cikke, valamint a Charta által elismert alapvető jogokat és elveket, továbbá a nemzetközi jogban, valamint azokban a nemzetközi megállapodásokban előírt alapvető jogokat és elveket, amelyeknek az Unió vagy valamennyi tagállam részes fele – ideértve az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményt –, illetve a tagállami alkotmányokban előírt alapvető jogokat és elveket, azok alkalmazási területén. Az ezen irányelv szerinti, a bankszámla-információkhoz való, a BARIS rendszeren keresztül megvalósuló hozzáférési és keresési hatáskört az uniós és a nemzeti szabályoknak, valamint a személyes adatok védelmére vonatkozó nemzeti eljárási biztosítékoknak megfelelően kell gyakorolni.

([11]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1640 irányelve (2024. május 31.) a pénzügyi rendszer pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzése érdekében a tagállamok által létrehozandó mechanizmusokról, az (EU) 2019/1937 irányelv módosításáról, és az (EU) 2015/849 irányelv módosításáról és hatályon kívül helyezéséről (HL L, 2024/1640, 2024.6.19., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

(25) A kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok. illetve fizetésképtelenségi szakértők által ezen irányelv alapján megszerzett személyes adatok kizárólag akkor kezelhetők – az alkalmazandó adatvédelmi szabályokkal összhangban –, ha ez szükséges és arányos a folyamatban lévő fizetésképtelenségi eljárásokban a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából.

(26) Az (EU) 2024/1640 irányelv biztosítja, hogy a jogos érdekkel rendelkező személyek az adatvédelmi szabályokkal összhangban hozzáférjenek a tényleges tulajdonosokra vonatkozó információkhoz. A folyamatban lévő fizetésképtelenségi eljárásokkal összefüggésben a vagyontárgyak nyomon követése céljából a fizetésképtelenségi szakértők számára kellő időben hozzáférést kell biztosítani az összekapcsolt központi tényleges tulajdonosi nyilvántartásokban tárolt, a tényleges tulajdonosokra vonatkozó információk bizonyos kategóriáihoz, például a tényleges tulajdonos nevére, születési évére és hónapjára, illetőség szerinti országára és állampolgárságára, valamint a tényleges tulajdonosi érdekeltség jellegére és mértékére vonatkozó információkhoz.

(27) Annak biztosítása érdekében, hogy a határokon átnyúló fizetésképtelenségi eljárásokkal összefüggésben a vagyontárgyak hatékonyan nyomon követhetők legyenek, a fizetésképtelenségi szakértők számára gyors hozzáférést kell biztosítani a nemzeti nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz, akkor is, ha az említett nyilvántartások egy másik, a fizetésképtelenségi szakértő kijelölésének helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban találhatók. A hozzáférést közvetítő bíróság vagy hatóság bevonása nélkül kell biztosítani, lehetővé téve a fizetésképtelenségi szakértők számára, hogy közvetlen kommunikációt folytassanak az adott nemzeti nyilvántartást vagy adatbázist működtető vagy fenntartó szervezetekkel. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a fizetésképtelenségi szakértők számára a közvetlen keresés lehetőségéről rendelkezzenek az említett nyilvántartásokban vagy adatbázisokban tárolt adatkészletek vonatkozásában. A más tagállamokban kijelölt fizetésképtelenségi szakértőkre vonatkozó hozzáférési feltételek nem lehetnek szigorúbbak, mint a hazai fizetésképtelenségi szakértőkre vonatkozó feltételek. A tagállamok így nem alkalmazhatnak eltérő hozzáférési feltételeket kizárólag annak alapján, hogy a kérelmező egy másik tagállamban kijelölt fizetésképtelenségi szakértő. A fizetésképtelenségi szakértők által benyújtott kérelmek kézhezvételével és jóváhagyásával kapcsolatos eljárási szempontok tekintetében – például az eljárás nyelve vagy a hozzáférési feltételek ellenőrzése vonatkozásában – azon tagállam jogszabályainak kell irányadónak lenniük, amelyben az adott nyilvántartások és adatbázisok találhatók.

(28) Annak érdekében, hogy hatékony és következetes rendszer jöjjön létre az adósságoknak az adós vagyonából történő behajtására, alapvetően fontos annak megakadályozása, hogy az adósok – többek között pénzügyi eszközök, például értékpapírok beszerzése révén – elrejtsék a vagyonukat. A nemzeti elszámolási rendszerek közötti eltérések, valamint a pénzügyi eszközök eltérő típusai és jellemzői nehézségeket okozhatnak a nyilvántartásokhoz való hozzáférés és a pénzügyi eszközök végső tényleges tulajdonosának meghatározása terén. Ennek megfelelően, függetlenül a tagállam által használt nyilvántartás, adatbázis vagy egyéb információforrás típusától, szükséges, hogy a tagállamok rendelkezzenek olyan kerettel, amely elősegíti a pénzügyi eszközök tulajdonosainak azonosítását és nyomon követését az említett nemzeti nyilvántartások és adatbázisok kérelemre történő hozzáférhetővé tétele révén.

(29) A fizetésképtelenségi eljárásban történő felszámolással összefüggésben a nemzeti fizetésképtelenségi jogszabályoknak lehetővé kell tenniük, hogy **a** vállalkozás vagyontárgyainak értékesítése a vállalkozás vagy annak egy része működő üzemként történő értékesítésével történjen. Ezen irányelv alkalmazásában „működő üzemként történő értékesítés” alatt a vállalkozás egészének vagy egy részének egy felvásárlóra oly módon történő átruházása értendő, hogy az adott vállalkozás vagy annak egy kellően jelentős része gazdaságilag termelő egységként működhessen tovább. A vállalkozás vagyonának részletekben történő értékesítését (a továbbiakban: részletekben történő felszámolás) ezen értelmezés tehát nem foglalja magában.

(30) Általában feltételezhető, hogy a felszámolás során nagyobb érték nyerhető vissza a vállalkozás vagy annak egy része működő üzemként történő értékesítésével, mint a részletekben történő felszámolással. A működő üzemként történő értékesítés előmozdítása érdekében a nemzeti fizetésképtelenségi jog keretében rendelkezni kell egy olyan eljárásról, amelynek révén a pénzügyi nehézségeknek kitett adós – egy átruházási gondnok segítségével vagy felügyelete alatt – érdeklődő felvásárlókat kutathat fel, és a fizetésképtelenségi eljárás hivatalos megindítása előtt előkészítheti a vállalkozás működő üzemként történő, előzetes egyezségen alapuló értékesítését (a továbbiakban: pre-pack eljárás). A pre-pack eljárás tárgyát képező vállalkozás vagyonát ezt követően, röviddel a fizetésképtelenségi eljárás hivatalos megindítása után gyorsan értékesíteni lehet. Ezen irányelvnek szabályokat kell megállapítania a pre-pack eljárásra vonatkozóan, ugyanakkor lehetővé kell tennie a tagállamok számára, hogy az említett szabályokat hozzáigazítsák a hatályos nemzeti fizetésképtelenségi joghoz. Annak biztosítása érdekében, hogy az értékesítési eljárás tisztességes legyen, az átruházási gondnoknak függetlennek kell lennie az adóstól és az adóssal szoros kapcsolatban álló bármely egyéb féltől. Ezenkívül, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy további követelményeket írjanak elő az átruházási gondnok tőketulajdonosoktól vagy hitelezőktől való függetlenségére vonatkozóan. A pre-pack eljárásnak két szakaszból kell állnia, nevezetesen az előkészítési szakaszból és a felszámolási szakaszból.

(31) Az előkészítési szakasznak arra kell irányulnia, hogy megfelelő vevőt találjanak az adós vállalkozására vagy annak egy részére, és bizalmasnak kell lennie, legalább a megfelelő vevő megtalálását illetően. A felszámolási szakasznak arra kell irányulnia, hogy jóváhagyják és végrehajtsák az adós vállalkozásának vagy annak egy részének az értékesítését, és a bevételeket felosszák a hitelezők között, a nemzeti joggal összhangban. A felszámolási szakasznak egy igazságügyi vagy bármely más illetékes szerv nemzeti jog szerinti, a fizetésképtelenségi eljárás hivatalos megindítására vonatkozó határozatával kell kezdődnie, amely eljárás gyakorta vezet az adós felszámolásához. Nem lehet az adóst eltiltani attól, hogy a felszámolási szakasz lezárását követően vállalkozásának fennmaradó részével folytassa az üzleti tevékenységét. A felszámolási szakaszt a megelőző szerkezetátalakítási eljárásoktól eltérő fizetésképtelenségi eljárások útján kell végrehajtani. Azon tagállamokban, amelyekben az (EU) 2015/848 rendelet alkalmazandó, a felszámolási szakaszt az említett rendelet A. mellékletében foglalt, a megelőző szerkezetátalakítási eljárásoktól eltérő fizetésképtelenségi eljárások útján kell végrehajtani.

(32) A pre-pack eljárás nem érinti a munkavállalók részére az uniós és nemzeti jogban biztosított jogokat, beleértve a munkavállalók képviselőinek bevonását is. A pre-pack eljárást jogszabályi vagy egyéb szabályozási rendelkezéseknek kell szabályozniuk, és azt úgy kell értelmezni, mint olyan eljárást, amely során a vállalkozás egészének vagy egy részének átruházása az átruházási gondnok segítségével, a bíróság vagy az illetékes hatóság felügyelete alatt, az adós vagyonának felszámolása céljából indított hivatalos fizetésképtelenségi eljárás megindítása előtt kerül előkészítésre. A pre-pack eljárás elsődleges célja az, hogy a fizetésképtelenségi eljárás során lehetővé tegye az adós vagyonának a felszámolását a vállalkozás egészének vagy egy részének működő üzemként történő átruházásával, annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb mértékben nyerjen kielégítést valamennyi hitelező követelése; az említett eljárás emellett a munkahelyek megőrzését is szolgálhatja.

(33) Ez az irányelv nem érinti a 2001/23/EK irányelvet. A Bíróság ítélkezési gyakorlatának – nevezetesen a C-237/20. sz., *Federatie Nederlandse Vakbeweging* ([12]) ügyben hozott, 2022. április 28-i ítéletnek – a fényében a felszámolási szakaszra alkalmazható a 2001/23/EK irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében előírt kivétel, ahol a pre-pack eljárás elsődleges célja a hitelezői követelések lehető legnagyobb mértékben történő kielégítése a munkahelyek minél nagyobb mértékű megőrzése mellett.

(34) A pre-pack eljárás ezen irányelv alapján történő bevezetése semmilyen módon sem vezethet a fizetésképtelenségi szakértők hatáskörének korlátozásához, vagy azon lehetőség korlátozásához, hogy működő üzemként értékesítsék a vállalkozást a fizetésképtelenségi eljárás keretében, a nemzeti jognak megfelelően.

(35) Ezen irányelvnek a pre-pack eljárásra vonatkozó rendelkezései nem helyettesítik a nemzeti anyagi jogi szabályokat, különösen a hitelezői követelések kielégítési sorrendjére, a bevételek elosztására, a hitelezők részvételének jellegére, kiterjedésére és formájára, illetve a fizetésképtelenségi szakértő díjazására vonatkozókat. Abban az esetben, ha valamely bíróság vagy illetékes hatóság nem engedélyezi egy vállalkozásnak vagy annak egy részének az átruházási gondnok által javasolt értékesítését, a fizetésképtelenségi eljárást az alkalmazandó nemzeti fizetésképtelenségi jognak megfelelően kell lefolytatni. A felszámolási szakasz megindítása a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó, nemzeti jog szerinti követelményektől függ, például az eljárás megindításához szükséges valamely ok meglététől.

(36) Az ezen irányelv értelmében előírt pre-pack eljárást a jogi személynek minősülő adósokra kell alkalmazni. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy kiterjesszék a pre-pack eljárás alkalmazását azon természetes személyekre is, akik vállalkozók.

(37) Az adósnak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy igénybe vehesse az egyedi végrehajtási eljárásokat ideiglenesen felfüggesztő moratóriumot. A felfüggesztés lehetőségének az előkészítési szakaszban, vagy egy olyan, más típusú fizetésképtelenségi eljárással összefüggésben kell rendelkezésre állnia, amelyben az adósnak a vagyontárgyai, valamint a vállalkozása napi üzletmenete feletti ellenőrzése teljesen vagy legalább részben fennmarad, és amely során az adós vállalkozásának vagy annak egy részének működő üzemként történő értékesítése folytatható és lezárható. Ha a felfüggesztés lehetősége az előkészítési szakaszban áll rendelkezésre, az (EU) 2019/1023 irányelv 6. és 7. cikkében, valamint az említett irányelvet átültető nemzeti jogszabályokban meghatározott feltételek mellett kell rendelkezésre állnia.

([12]) A Bíróságnak a C-237/20. sz., *Federatie Nederlandse Vakbeweging* ügyben hozott 2022. április 28-i ítélete, ECLI:EU:C:2022:321.

(38) A pre-pack eljárásban biztosítani kell, hogy az előkészítési szakasz során kapott legjobb ajánlat a bírósághoz vagy az illetékes hatósághoz engedélyezés vagy a hitelezőknek jóváhagyás céljából benyújtásra kerüljön. Az átruházási gondnoknak fel kell mérnie és nyilatkoznia kell arról, hogy a részletekben történő felszámolás révén nagyobb érték lenne-e visszaszerezhető a hitelezők számára, mint az a piaci ár, amelyet a vállalkozásnak vagy annak egy részének működő üzemként történő értékesítése révén lehetne szerezni. Észszerűen feltételezhető, hogy egy adott vállalkozás működő üzemként számított értéke magasabb, mint részletekben történő felszámolása esetén, mivel az előbbi azon a feltételezésen alapul, hogy a vállalkozás a lehető legkisebb zavar mellett folytatni fogja a tevékenységét, megtartja pénzügyi hitelezőinek, részvényeseinek és ügyfeleinek bizalmát, és továbbra is bevételt termel. Az átruházási gondnokra nem lehet indokolatlan terhet róni, illetve az értékesítési folyamat nem terhelhető meg indokolatlanul, így különösen, az eljárás előkészítési szakaszában nem írható elő teljeskörű értékelés, kivéve, ha a leendő vevő az adóssal szoros kapcsolatban álló fél. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy előírják az átruházási gondnok számára, hogy az ártól eltérő elemeket, többek között a közérdeket vagy a vállalkozás életképességét is figyelembe vegye. Ugyanakkor fokozott ellenőrzés előírására vonatkozó követelményt kell alkalmazni, amennyiben a legjobbnak tekintett ajánlatot az adóshoz szorosan kapcsolódó fél teszi. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy előírják az átruházási gondnok számára annak igazolását, hogy a legjobbnak tekintett ajánlat nem hozza a hitelezőket kedvezőtlenebb helyzetbe annál, mint amilyen helyzetben az adós fizetésképtelenségének kezelésére szolgáló valamely alternatív mechanizmus eredményeként lennének. Az átruházási gondnoknak dokumentálnia kell az értékesítési folyamat előkészítését annak érdekében, hogy ezzel megfelelő alapot biztosítson a legjobb ajánlat engedélyezéséhez vagy jóváhagyásához.

(39) Az előkészítési szakasznak időben korlátozottnak kell lennie. A tagállamoknak maximális időtartamot kell előírniuk, amely rövidebb lehet, mint az egyedi végrehajtási eljárás (EU) 2019/1023 irányelvben előírt ideiglenes felfüggesztésének a hossza. A tagállamok számára lehetővé kell tenni az arra vonatkozó rendelkezést, hogy a pre-pack eljárás megszüntethető legyen, amennyiben az előkészítési szakasz során nyilvánvalóvá válik, hogy a pre-pack eljárás célkitűzései nem érhetők el. Ilyen helyzet állhat fenn, ha az adós nem működik együtt az átruházási gondnokkal, vagy az előkészítési szakaszban nem jár el kellő gondossággal. Ilyen helyzet állhat fenn akkor is, ha nincs észszerű kilátás arra, hogy a vállalkozást működő üzemként értékesítsék, például, ha az adós könyvelése és nyilvántartásai nem teljesek, vagy olyan mértékű hiányosságok jellemzik őket, hogy az lehetetlenné teszi az adós üzleti és pénzügyi helyzetének felmérését. Továbbá, olyan esetekben, amikor a nemzeti jog előírja, hogy az előkészítési szakaszban lefolytatott értékesítési folyamatnak versenyen alapulónak, átláthatónak, tisztességesnek és a piaci normáknak megfelelőnek kell lennie, az adós e követelményeknek meg nem felelő magatartása a kellő gondosság elmulasztásának tekinthetők. Mindazonáltal lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok úgy rendelkezzenek, hogy –abban az esetben is, ha az adós nem működik együtt az átruházási gondnokkal vagy nem jár el kellő gondossággal – amennyiben az előkészítő szakasz folytatása a hitelezők általános érdekét szolgálja, a bíróság vagy az illetékes hatóság a pre-pack eljárás lezárása érdekében megtehesse, hogy az adós jogait vállalkozásának az alkalmazandó fizetésképtelenségi joggal összhangban történő igazgatására korlátozza.

(40) Annak biztosítása érdekében, hogy a vállalkozás a legjobb áron kerüljön értékesítésre a pre-pack eljárás keretében, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az előkészítő szakaszban lefolytatott értékesítési eljárásra a versenyt, az átláthatóságot és a tisztességességet biztosító szigorú előírásoknak megfelelően kerüljön sor. Alternatív megoldásként lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok úgy rendelkezzenek, hogy a felszámolási szakasz megindítását vagy az ajánlott legjobb ajánlattevő megnevezését követően nyilvános árverést kell tartani a legjobb ajánlat kiválasztása céljából, vagy hogy a hitelezőknek jóvá kell hagyniuk az átruházási gondnok által javasolt ajánlatot. A tagállamok maguk dönthetnek arról, hogy a hitelezői jóváhagyást a hitelezők közgyűlése vagy a hitelezői választmány adja-e meg.

(41) Nem tiltható meg a tagállamok számára annak előírása, hogy az a bíróság vagy illetékes hatóság, amely megállapította, hogy az értékesítési eljárás nem versenyen alapuló, nem átlátható, nem tisztességes és nem felel meg a piaci normáknak, úgy dönthessen, hogy nyilvános árverést indít a felszámolási szakaszban, vagy kezdeményezi az adós vagyontárgyainak a pre-pack eljárás keretében indított fizetésképtelenségi eljárásban, részletekben történő felszámolását.

(42) Szükséges, hogy a fizetésképtelen adóssal szembeni követelésekkel rendelkező valamennyi hitelező jogosult legyen részt venni a pre-pack eljárás felszámolási szakaszában. Lehetővé kell tenni, hogy a szóban forgó követeléseket az alkalmazandó fizetésképtelenségi kerettel összhangban megfelelően nyilvántartásba vegyék, megvizsgálják és kielégítsék.

(43) A hitelezői autonómia elvén alapuló fizetésképtelenségi rendszerek esetében a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy előírják, hogy a hitelezők közgyűlésének vagy a hitelezői választmánynak kell a nemzeti joggal összhangban engedélyeznie az adós vállalkozásának vagy az adós vállalkozása egy részének az értékesítését.

(44) Ha egy tagállam úgy dönt, hogy az előkészítési szakaszban szigorú előírásokat támaszt, az átruházási gondnoknak – vagy amennyiben, illetve amilyen mértékig a tagállamok így határoznak, a vagyon feletti rendelkezési jogát megőrző adósnak – kell felelősnek lennie annak biztosításáért, hogy az értékesítési eljárás versenyen alapuló, átlátható és tisztességes legyen, továbbá megfeleljen a piaci előírásoknak. A piaci előírásoknak való megfelelés érdekében az értékesítési folyamatnak összeegyeztethetőnek kell lennie az érintett tagállam fúziókra és felvásárlásokra vonatkozó általános szabályaival és gyakorlatával, a potenciálisan érdekelt feleknek meghívást kell kapniuk az értékesítési eljárásban való részvételre, azonos információkat kell közölni a potenciális vevőkkel – lehetővé téve számukra az átvilágítás elvégzését –, valamint strukturált eljárás keretében kell beszerezni az érdekelt felek ajánlatait.

(45) Ha a felszámolási szakasz megindítását megelőzően vagy azt követően nyilvános árverésre kerül sor, az átruházási gondnok által az előkészítési szakaszban kiválasztott ajánlatot kell az árverés céljából induló ajánlatként (a továbbiakban: stratégiai induló ajánlat) felhasználni. Az előkészítési szakaszban lehetővé kell tenni az adós számára, hogy ösztönzőket kínáljon a stratégiai induló ajánlat tevőjének, különösen költségtérítés vagy visszalépési díj vállalásával arra az esetre, ha a nyilvános árverésen egy jobb ajánlatot választanak. A tagállamoknak mindazonáltal biztosítaniuk kell, hogy az említett ösztönzők arányosak legyenek, és ne riasszanak el más potenciálisan érdekelt ajánlattevőket attól, hogy részt vegyenek az árverésen.

(46) Az átruházási gondnoknak írásban kell dokumentálnia az értékesítési eljárás egyes lépéseit, és jelentést kell készítenie azokról. Az említett dokumentumokat és jelentéseket digitális formátumban, időben rendelkezésre kell bocsátani. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az átruházási gondnokra ugyanolyan titoktartási követelmények vonatkozzanak, mint a fizetésképtelenségi szakértőkre.

(47) Annak elkerülése érdekében, hogy egy vállalkozás értéke pusztán a fizetésképtelenségi eljárás alá vonása miatt csökkenjen, fontos biztosítani, hogy az üzleti partnereket, például az érintett adós beszállítóit vagy ügyfeleit a felvásárló átvegye és azokat ne érintse a pre-pack eljárás. Ezért a fizetésképtelenségi eljárás megindítása nem eredményezheti az olyan szerződések idő előtti megszüntetését, amelyek alapján a feleknek még teljesíteniük kell bizonyos kötelezettségeket, és amelyek szükségesek az üzleti tevékenység folytatásához. Az említett megszüntetés indokolatlanul veszélyeztetné a pre-pack eljárás keretében értékesíteni kívánt vállalkozás vagy annak egy része értékét. Ezért biztosítani kell, hogy az említett szerződések az adós vállalkozásának vagy annak egy részének felvásárlója tulajdonába kerüljenek, akár az adós szerződéses üzleti partnerének az átruházáshoz való hozzájárulása nélkül is. Mindazonáltal fennállhatnak olyan helyzetek, amelyekben az említett szerződések szerinti egyes kötelezettségek átruházása észszerűen nem várható el, például akkor, ha a felvásárló a szerződésben érintett üzleti partner versenytársa. A tagállamok számára lehetővé kell tenni annak előírását, hogy a szerződés típusától, a felek jellegétől vagy az érintett vállalkozás érdekeitől függően a szerződéses kötelezettségek átruházásához az adós üzleti partnerének vagy üzleti partnereinek a hozzájárulása szükséges. A tagállamok számára lehetővé kell tenni annak előírását, hogy a hasznosító hozzájárulása szükséges az olyan szellemitulajdon-jogokat és iparjogvédelmi jogokat érintő hasznosítási engedélyekre vonatkozó szerződések megszüntetéséhez, amelyek esetében az adós a hasznosítást engedélyező, mivel e jogok védelme a hasznosítást engedélyező fizetésképtelensége esetén támogatja az ilyen jogok fejlesztésébe való beruházást.

(48) Ezen irányelvnek a szerződések felvásárlóra történő automatikus átruházására vonatkozó rendelkezései nem érintik az üzleti partner azon jogát, hogy a szerződést annak feltételeivel összhangban felmondja, sem pedig az üzleti partner azon jogát, hogy az alkalmazandó kötelmi joggal összhangban olyan intézkedéseket hozzon, amelyek célja nemteljesítés vagy hibás teljesítés esetén kikényszeríteni a szerződésnek az adós általi megfelelő teljesítését, ideértve például az üzleti partner azon jogát, hogy letétet vagy biztosítéki érdekeltséget követeljen, vagy a teljesítés visszatartásához való jogot az átruházást megelőzően vagy azt követően.

(49) A tagállamok számára lehetővé kell tenni azt is, hogy további biztosítékot vezessenek be az üzleti partner jogos érdekeinek védelmére azáltal, hogy az üzleti partner számára biztosítják a jogot arra, hogy legalább három hónapos felmondási idővel megszüntesse az átruházott szerződést akkor, ha az üzleti partner érdekeit méltánytalanul sértené a szerződés teljesítésének addig a legkorábbi időpontig történő folytatása, amikor a nemzeti joggal összhangban egyébként megszüntethetné a szerződést. Ezen irányelv nem érinti a méltánytalan érdeksérelemmel kapcsolatos bizonyítási teherre vonatkozó, nemzeti jog szerinti szabályokat.

(50) Annak érdekében, hogy a vagyontárgy-ügyletek vonzóbbá váljanak a lehetséges vevők számára, és ezáltal magasabb árakat lehessen elérni a működő üzemként történő értékesítés során, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a vevők adósságoktól és kötelezettségektől mentesen szerezzék meg a vállalkozásokat. A hitelezők követeléseit ezért az értékesítésből származó bevételből kell kielégíteni, és azokat nem a vállalkozás vevőjével szemben kell közvetlenül érvényesíteni. Azok a még nem teljesített szerződésekből vagy munkaviszonyból fakadó kötelezettségek azonban – például az esetleges foglalkoztatóinyugdíj-jogosultságokkal kapcsolatos kötelezettségek –, amelyeket átruháztak a felvásárlóra, a felvásárlónál maradnak. Lehetővé kell tenni továbbá a tagállamok számára, hogy olyan szabályokat vezessenek be vagy tartsanak fenn, amelyek értelmében a felvásárló kártérítési felelősségének értékelésekor figyelembe kell venni az adós magatartását, feltéve, hogy az adott magatartás az alkalmazandó fizetésképtelenségi jog értelmében a felvásárlónak tudható be. Ilyen szabályok vonatkozhatnak a környezetvédelmi jog hatálya alá tartozó kártérítésre, illetve az egyes vagyontárgyak tulajdonjogával vagy az azok feletti rendelkezéssel kapcsolatos kártérítésre.

(51) Az adós vállalkozásához tartozó vagyontárgyakban fennálló biztosítéki érdekeltségeknek vagy az azokat érintő egyéb terheknek a felszabadítására a nemzeti jognak kell irányadónak lennie. Amennyiben valamely tagállam joga megköveteli a biztosítéki érdekeltség jogosultjának kifejezett hozzájárulását ezen biztosítékok felszabadításához, az adott tagállam számára lehetővé kell tenni, hogy rendelkezzen az ettől a követelménytől való eltérésről, kivéve, ha a jogosult ellenzi a felszabadítást.

(52) Nem lehet kizárni az előkészítési szakaszból a legjobb ajánlatot pusztán azon az alapon, hogy azt egy, az adóssal szoros kapcsolatban álló fél nyújtotta be. Az adóssal szoros kapcsolatban álló felek számára tehát szintén lehetővé kell tenni, hogy ajánlatot nyújtsanak be, és – amennyiben ajánlatuk sikeresnek bizonyul – adósságoktól és kötelezettségektől mentesen vásárolják fel a vállalkozást. Mindazonáltal az adóssal szoros kapcsolatban álló felek ajánlattételi jogosultságának feltétele kell legyen az ajánlattételi eljárás fokozott ellenőrzése. Az esélyegyenlőség biztosítása más ajánlattevők számára – különösen az információkhoz való hozzáférés és a tájékoztatás szimmetriája tekintetében – megkönnyíti a pre-pack eljárás gyors és hatékony lefolytatását, és lehetővé teszi más ajánlattevők számára ajánlataik előkészítését.

(53) Amennyiben az adóssal szoros kapcsolatban álló fél által benyújtott ajánlat minősül a legjobb ajánlatnak, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy további védintézkedéseket vezessenek be az adós vállalkozása vagy annak egy része értékesítésének engedélyezése vagy végrehajtása tekintetében. Ilyen védintézkedés lehet például a felvásárló kötelezése arra, hogy egy minimális ideig biztosítsa az üzletmenet folytonosságát, vagy fenntartsa az érvényes munkaszerződéseket.

(54) Az elővásárlási jogok érvényesítésének lehetősége az értékesítési eljárás során torzítaná a versenyt a pre-pack eljárásban. A lehetséges ajánlattevők esetleg tartózkodnának az ajánlattételtől, ha a jogosultak szabad döntésük szerint visszautasíthatnák az adott ajánlatokat, függetlenül az azok elkészítésébe fektetett időtől és erőforrásoktól, valamint az érintett ajánlatok gazdasági értékétől. Annak biztosítása érdekében, hogy a nyertes ajánlatok a piacon elérhető legjobb árat tükrözzék, az ajánlattevők részére nem lehet elővásárlási jogot biztosítani, és ezen jogot a felszámolási szakasz során sem lehet érvényesíteni. A pre-pack eljárás megindítása előtt biztosított elővásárlási jogok jogosultjait – elővásárlási joguk érvényesítésének lehetővé tétele helyett – fel kell kérni az ajánlattételi eljárásban való részvételre. Mindazonáltal biztosítani kell a tagállamok számára annak lehetőségét, hogy a jogszabályban megállapított, az adós fizetésképtelensége által nem érintett elővásárlási jogok érvényesíthetőek legyenek.

(55) A tagállamoknak lehetővé kell tenniük a biztosítékkal rendelkező hitelezők számára, hogy a pre-pack eljárás ajánlattételi folyamatában úgy vegyenek részt, hogy biztosított követeléseik összegét ajánlják fel azon vagyontárgyak megvásárlásának ellenértékeként, amelyek felett biztosítékkal rendelkeznek (a továbbiakban: hitelezői ajánlattétel). A hitelezői ajánlattétel azonban nem alkalmazható oly módon, hogy a biztosítékkal rendelkező hitelezők indokolatlan előnyhöz jussanak az ajánlattételi eljárásban, például ha az adós vagyontárgyaival szembeni biztosított követelésük összege meghaladja az adós vállalkozásának piaci értékét. A biztosítékkal rendelkező hitelező nem tehet ajánlatot az adós vállalkozásával szembeni követelésének teljes összegére, ha a vállalkozás értéke kisebb, mint az említett összeg, mivel ez visszatartaná a lehetséges versenytársakat az ajánlattételi eljárásban való részvételtől. Ezen irányelvnek ezért korlátoznia kell azon összeg nagyságát, amelyet egy adott hitelező kínálhat olyan esetekben, amikor alulbiztosított vagy alulfedezett követelések állnak fenn. Ilyen esetekben a biztosítékkal rendelkező hitelező csak a vételárba beszámítandó – a vállalkozás piaci értékét meg nem haladó – összegre tehet ajánlatot. A hitelező azon képességének korlátozása, hogy a biztosítékkal fedezett követelés teljes értékére tegyen ajánlatot, nem jelenti azt, hogy az adott követelés elveszíti a biztosítékát a követelés azon része tekintetében, amely nem használható fel az ajánlattételi eljárásban.

(56) Ezen irányelv nem sérti az uniós versenyjog – különösen a 139/2004/EK tanácsi rendelet ([13]) – alkalmazását, és nem akadályozza a tagállamokat a nemzeti összefonódás-ellenőrzési rendszerek érvényesítésében. A legjobb ajánlat kiválasztásakor az átruházási gondnok számára lehetővé kell tenni, hogy figyelembe vegye azon ajánlatok szabályozási kockázatait, amelyekhez a versenyhatóságok engedélye szükséges, valamint hogy az alkalmazandó szabályokkal összhangban konzultáljon az említett hatóságokkal. Az információknak a versenyhatóság általi felfedése nem lehet ellentétes az üzleti titkok védelmére vonatkozó nemzeti szabályokkal. Az ajánlattevőknek továbbra is felelősséggel kell tartozniuk azért, hogy minden szükséges információt megadjanak az említett kockázatok értékeléséhez, és hogy időben kapcsolatba lépjenek az illetékes versenyhatóságokkal e kockázatok csökkentése érdekében. A pre-pack eljárások sikeressége nagyobb valószínűségének a megteremtése érdekében, elő kell írni, hogy az ilyen kockázatokat jelentő ajánlatok esetén az átruházási gondnoknak vagy az adósnak úgy kell ellátnia a szerepét, hogy azzal megkönnyítse az alternatív ajánlatok benyújtását.

(57) A vállalatok ügyeinek intézését az igazgatók felügyelik, így ők rendelkeznek a legjobb rálátással azok pénzügyi helyzetére. Az igazgatók ezért az elsők között észlelik, ha egy vállalat fizetésképtelen. Ha az igazgatók késve nyújtják be a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelmet, az alacsonyabb visszaszerzési értéket eredményezhet a hitelezők számára. A tagállamoknak ezért elő kell írniuk, hogy az igazgatók kötelezettsége, hogy meghatározott időtartamon belül nyújtsák be a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelmet. Az említett kötelezettséggel összefüggésben lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a fizetésképtelenséget a fizetésképtelenségi eljárás megindítását kiváltó eseménytől különböző módon határozzák meg. Amennyiben egy tagállamban több fizetésképtelenségi küszöbérték létezik, a tagállamnak kell eldöntenie, hogy azok közül melyiknek az elérésekor kell benyújtani a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelmet. Ezen irányelv alkalmazásában a tagállamoknak meg kell határozniuk azt is, hogy mely személyekre kell alkalmazni az igazgatók számára előírt kötelezettségeket, figyelembe véve azon felelősségi körök sokféleségét, amelyekkel meghatározott személyek vagy testületek rendelkezhetnek a vállalatok vezetésével kapcsolatos döntések tekintetében.

(58) A fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelmet meghatározott határidőn belül kell benyújtani. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az említett határidő az azon időponttól számított legfeljebb három hónap legyen, amikor az igazgatók tudomást szereztek – vagy észszerűen feltételezhető, hogy tudomást szereztek – a vállalat fizetésképtelenségéről. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy rendelkezzenek arról, hogy ha a vállalat az említett határidő letelte előtt visszanyeri a fizetőképességét, de ezt követően ismét fizetésképtelenné válik, ezen időponttól kezdődően legyen számítandó az új határidő.

(59) Ha egy vállalat fizetésképtelenné válik, a hitelezők összességének védelme többféle módon valósítható meg. A tagállamok számára ezért lehetővé kell tenni, hogy rendelkezzenek arról, hogy a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettség úgy is teljesíthető, hogy a nyilvánosságot egy nyilvános nyilvántartásban közzétett értesítés útján tájékoztatják a vállalat fizetésképtelenségéről annak érdekében, hogy a hitelezők kérelmezni tudják a fizetésképtelenségi eljárás megindítását. A tagállamok számára emellett lehetővé kell tenni, hogy felfüggesszék az igazgatóknak a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettségét, amennyiben az igazgatók intézkedéseket hoznak abból a célból, hogy védjék a hitelezők összességének érdekeit, és az említett intézkedések a hitelezők összességének olyan szintű védelmét biztosítják, amely egyenértékű azzal a védelemmel, amelyet a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtása biztosítana. Az említett intézkedések magukban foglalhatnak például a vállalat tulajdonosai által meghozandó, a fizetőképesség helyreállítására irányuló intézkedéseket.

(60) Annak biztosítása érdekében, hogy az igazgatók ne a hitelezők érdekével ellentétesen járjanak el azáltal, hogy a fizetésképtelenségre utaló jelek ellenére késlekednek a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtásával, a tagállamoknak olyan rendelkezéseket kell megállapítaniuk, amelyek alapján az igazgató polgári jogi felelősségét vonja maga után az említett kérelem benyújtásának elmulasztása. Ilyen esetekben az igazgatónak kompenzálnia kell a hitelezőket a vállalat visszaszerzési értékének csökkenéséből eredő minden olyan kárért, amely a kérelem időben történő benyújtásának elmulasztása miatt következett be. Az ezen irányelv által kifejezetten nem szabályozottakon túl, a polgári jogi felelősség minden egyéb vonatkozására – például a kár összegének kiszámítására vagy a bizonyítási teher megállapítására – nézve a nemzeti jognak kell irányadónak lenni. A tagállamok számára lehetővé kell tenni azt is, hogy az ezen irányelvben meghatározottaknál szigorúbb nemzeti szabályokat fogadjanak el vagy tartsanak fenn az igazgatóknak a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtásával kapcsolatos polgári jogi felelősségére vonatkozóan.

([13]) A Tanács 139/2004/EK rendelete (2004. január 20.) a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről (az EK összefonódás-ellenőrzési rendelete) (HL L 24., 2004.1.29., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

(61) Ha a tagállamok engedélyezik, hogy az igazgatók intézkedéseket hozzanak a hitelezők összessége érdekeinek védelme céljából – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettségük teljesítésén kívül –,rendelkezéseket kell megállapítaniuk annak biztosítása céljából is, hogy az igazgatók felelősek legyenek minden olyan, a hitelezőknek okozott, a vállalat visszaszerzési értékének csökkenéséből eredő kárért, amely a kérelem benyújtásának elmulasztása miatt következett be. Ilyen esetekben a hitelezőket olyan helyzetbe kell hozni, amilyenben akkor lettek volna, ha az igazgatók a tagállam által megállapított határidőn belül benyújtották volna a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelmet. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy úgy rendelkezzenek, hogy az igazgatók mentesülnek e felelősség alól, ha – és olyan mértékben, amennyiben – az adott intézkedés meghozatalakor fennálló objektív körülmények és beszerezhető információk alapján bizonyítani tudják, hogy az említett intézkedések alapján észszerűen valószínűsíthető volt, hogy a hitelezők számára ugyanolyan vagy jobb eredmény lesz biztosított, mint amilyet a fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtása eredményezett volna. Ilyen esetekben a bizonyítási teher viselésére vonatkozó nemzeti jog alkalmazandó.

(62) A vállalkozói készséget és a gazdasági megújulást támogató, hatékony és inkluzív fizetésképtelenségi keret előmozdítása érdekében lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a mikrovállalkozásokra vonatkozóan egyszerűsített felszámolási eljárásokat tartsanak fenn vagy vezessenek be.

(63) Amennyiben egy vállalkozó teljes mértékben vagy részben tulajdonosa egy vállalatnak, és személyesen felelős a vállalat teljes adósságáért, az a körülmény, hogy a vállalat vagyona nem elegendő a fizetésképtelenségi eljárás költségeinek fedezésére, nem lehet akadálya annak, hogy a vállalkozó az (EU) 2019/1023 irányelvvel összhangban az adósság alóli mentesítésben részesüljön, és ezáltal éljen a második esély lehetőségével. Miközben a tagállamok nem kötelesek új eljárást bevezetni az adósság alóli mentesítésre vonatkozóan, biztosítaniuk kell az adósság alóli mentesítésre vonatkozó eljárások igénybevételét a természetes személy vállalkozók számára, a vállalatok esetében azonban nem áll fenn ilyen kötelezettségük. Ezen irányelv olyan fizetésképtelen vállalkozókra vonatkozik, akik felelősek a vállalat teljes adósságáért, és nem kell vonatkoznia olyan személyekre, akik csak részben felelősek a vállalat adósságáért, mint például a vállalat bankhitelének – valamint a vállalat valamely hitelezője részére nyújtott egyéb típusú garanciáknak – a kezesei. Ezen irányelv kizárólag az adósság alóli mentesítésnek azon az alapon történő megtagadására vonatkozik, hogy nem indítható fizetésképtelenségi eljárás a vállalat ellen, mivel a vállalat vagyona nem elegendő a fizetésképtelenségi eljárás költségeinek fedezésére. Ezen irányelv nem szabályozza az adósság alóli mentesítés egyéb – így például az (EU) 2019/1023 irányelvben előírt – indokait. Amennyiben valamely személy teljesíti az adósság alóli mentesítés feltételeit, a vállalattal szembeni fizetésképtelenségi eljárás megindításának elutasítására vagy az eljárás meg nem indítására vonatkozó határozat dátuma alkalmazható az (EU) 2019/1023 irányelv 21. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett dátum helyett.

(64) Fontos annak biztosítása, hogy a hitelezőket megfelelően bevonják a fizetésképtelenségi eljárásba, annak érdekében, hogy az érdekeiket megfelelően figyelembe vegyék. A hitelezői választmányok lehetővé teszik a hitelezők nagyobb bevonását a fizetésképtelenségi eljárásokba, különösen, amikor a hitelezők egyébként – korlátozott erőforrások, követeléseik gazdasági jelentősége vagy a földrajzi közelség hiánya miatt – nem tudnák ezt egyénileg megtenni. A hitelezői választmányok segítséget nyújthatnak a más tagállambeli hitelezők számára jogaik megfelelőbb gyakorlásában és az őket megillető tisztességes bánásmód biztosítása tekintetében. A tagállamoknak lehetővé kell tenniük a hitelezői választmány létrehozását a fizetésképtelenségi eljárás megindulásától kezdődően. A tagállamok számára emellett lehetővé kell tenni azt is, hogy úgy rendelkezzenek, hogy a hitelezői választmányt a fizetésképtelenségi eljárás megindítása előtt létre lehessen hozni. A tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy a hitelezői választmány létrehozásával kapcsolatos rendelkezések alkalmazását a megelőző szerkezetátalakítási eljárásokra is kiterjesszék. A hitelezői választmányt minden olyan esetben létre kell hozni, amikor a hitelezők közgyűlése így határoz vagy ezt kéri, vagy – ha a nemzeti jog nem rendelkezik a hitelezők közgyűléséről – ha a hitelezők a nemzeti joggal összhangban azt kérik. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy úgy határozzanak, hogy a bíróságok vagy az illetékes hatóságok vagy a fizetésképtelenségi szakértők – saját kezdeményezésükre, illetve egy vagy több hitelező, a fizetésképtelenségi szakértő vagy az adós kérésére – létrehozhatják a hitelezői választmányt.

(65) A hitelezői választmány létrehozásával és működtetésével járó terheknek arányosnak kell lenniük a létrehozásából és működtetéséből származó előnyökkel. Lehetővé kell tenni ezért, hogy a tagállamok úgy rendelkezzenek, hogy hitelezői választmány ne kerüljön létrehozásra, amennyiben a választmány létrehozásával és működtetésével járó terhek meghaladnák a választmány által esetlegesen meghozandó döntések gazdasági jelentőségét. Ilyen helyzet állhat fenn, ha túl kevés a hitelező, ha a hitelezők nagy többsége kismértékű részesedéssel rendelkezik az adóssal szembeni követelésben, ha a hitelezői választmány létrehozásából eredő esetleges késedelmek az adós pénzügyi helyzetének romlásához vezetnének, vagy ha a fizetésképtelenségi eljárás során a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból várhatóan befolyó összeg kisebb, mint a hitelezői választmány létrehozásának és működtetésének költségei. Ilyen helyzetek különösen a vállalkozó vagy kisvállalkozó adósokra vonatkozó fizetésképtelenségi eljárásokban, valamint az adósság alóli mentesítési eljárások esetében fordulnak elő. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy úgy rendelkezzenek, hogy hitelezői választmányt csak a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([14]) 3. cikkének (4) bekezdése szerinti nagyvállalkozások esetében kell létrehozni. A kisvállalkozások esetében lehetséges, hogy a nemzeti jog már egyéb módon biztosítja a hitelezők érdekeinek a fizetésképtelenségi eljárások révén történő megfelelő védelmét.

(66) Ezen irányelvnek a hitelezői választmányok létrehozására vonatkozó rendelkezéseit a jogi személynek minősülő adósokra kell alkalmazni. ehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy az említett rendelkezések alkalmazását a vállalkozó természetes személyekre is kiterjesszék.

(67) A tagállamoknak tisztázniuk kell a hitelezői választmány szerepkörét, valamint a tagjainak kijelölésére vonatkozó követelményeket, feladatokat és eljárásokat. A hitelezői választmány létrehozása során az indokolatlan késedelmek elkerülése érdekében a választmány tagjait gyorsan ki kell jelölni, biztosítva ezáltal a fizetésképtelenségi eljárás hatékonyságát. A tagállamoknak biztosítaniuk kell a hitelezőknek a hitelezői választmányokban történő méltányos képviseletét, és biztosítaniuk kell, hogy a hitelezői választmányban való részvételből ne zárják ki a fizetésképtelenségi eljárás megindításának a helye szerinti tagállamtól eltérő tagállambeli hitelezőket. Amennyiben a hitelezők között munkavállalók is vannak, ezen munkavállalók vagy képviselőik számára biztosítani kell a jogot a hitelezői választmányba való kijelölésre, kivéve, ha a munkavállalók érdekeinek a fizetésképtelenségi eljárásban való képviseletét már lehetővé teszi valamely egyéb, ezzel legalább egyenértékű mechanizmus. Ilyen helyzet állhat fenn például akkor, ha kollektív eljárások során a munkavállalók érdekeit az eljárás irányát illetően vagy a jelentősebb – például a vagyontárgyak értékesítésére vagy a vállalkozás átadására vonatkozó – döntések előtt a képviselőikkel tartott kötelező konzultációk révén veszik figyelembe. Azon munkavállalók, akiknek a bérköveteléseit teljes egészében garanciaintézmény elégíti ki, nem minősülnek hitelezőknek.

(68) A hitelezőknek a hitelezői választmányokban történő méltányos képviselete különösen fontos a biztosíték nélküli hitelezők tekintetében, ideértve a kisértékű követeléssel rendelkező hitelezőket is. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy úgy rendelkezzenek, hogy a hitelezőktől eltérő személyek vagy egyéb jogalanyok – például a munkavállalók képviselői, közjogi szervek vagy garanciaintézmények – is jogosultak legyenek a hitelezői választmányba történő kijelölésre.

(69) A hitelezői választmányoknak részt kell venniük a fizetésképtelenségi eljárásban, és biztosítaniuk kell, hogy annak lefolytatása során védelemben részesüljenek a hitelezők érdekei, többek között azáltal, hogy figyelemmel kísérik a fizetésképtelenségi szakértő tevékenységeit és rendszeres tájékoztatást kapnak azokról, annak előírása nélkül azonban, hogy a fizetésképtelenségi szakértőnek a választmánynak alárendelten kellene eljárnia. A hitelezői választmányok csak akkor tudják hatékonyan ellátni az eljárás tisztességességének és integritásának ellenőrzésével kapcsolatos szerepüket, ha ők maguk és tagjaik a fizetésképtelenségi szakértőktől függetlenül járnak el, és csak a hitelezőknek tartoznak elszámolni. A hitelezői választmányok tagjainak jóhiszeműen kell eljárniuk a választmány feladatainak ellátása során. A hitelezőknek, a hitelezői választmányok tagjainak és a hitelezői választmányok által alkalmazott szakembereknek meg kell őrizniük a hitelezői választmány tevékenységeivel kapcsolatban szerzett valamennyi bizalmas információ bizalmas jellegét.

([14]) Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(70) Miközben a hitelezői választmánynak olyan nagyságúnak kell lennie, amely elegendő a választmányban a nézetek és érdekek sokféleségének biztosításához, méretében viszonyleg korlátozottnak kell lennie annak érdekében, hogy feladatait hatékonyan és időben el tudja látni. A tagállamoknak pontosan meg kell határozniuk, mikor és hogyan szükséges módosítani a hitelezői választmány összetételét, így például abban az esetben, ha a képviselők már nem képesek – többek között a hitelezők érdekeinek megfelelően – eljárni, vagy ha vissza kívánnak lépni. A tagállamoknak továbbá pontosan meg kell határozniuk a visszahívás azon tagokra vonatkozó feltételeit, akik súlyosan megsértették a hitelezők érdekei összességének képviseletével kapcsolatos kötelességüket. Az ilyen kötelességszegések körébe tartozhatnak többek között az összeférhetetlenségi helyzetek.

(71) A hitelezői választmányok munkamódszereinek átláthatóaknak és hatékonyaknak kell lenniük. A tagállamoknak ezért meg kell határozniuk a hitelezői választmányok munkamódszereire vonatkozó követelményeket, részletesen rendelkezve a szavazási eljárásról – ideértve a szavazásra való jogosultságot és a határozatképesség feltételeit is –, a meghozott határozatok nyilvántartásáról, valamint arról is, hogy hogyan biztosítják a választmányok munkájának pártatlanságát és bizalmas jellegét. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a munkamódszereket a hitelezői választmányok jegyzőkönyvek útján tovább pontosíthassák.

(72) A hitelezők számára lehetővé kell tenni az elektronikus úton keresztül történő részvételt és szavazást, vagy szavazati joguknak megfelelő felhatalmazással rendelkező harmadik személyre történő átruházását. A szavazati jog átruházásának lehetősége különösen előnyös lenne a fizetésképtelenségi eljárás megindításának a helye szerinti tagállamtól eltérő tagállambeli illetőségű hitelezők számára.

(73) A hitelezői választmányok részére megfelelő jogokat kell biztosítani ahhoz, hogy hatékonyan és eredményesen láthassák el a feladataikat. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a hitelezői választmányok átlátható módon járjanak el és szükség szerint kapcsolatba léphessenek a fizetésképtelenségi szakértőkkel, a bíróságokkal, a vagyon feletti rendelkezési jogát megőrző adóssal és az általuk képviselt hitelezőkkel annak érdekében, hogy a hitelezői választmányok kialakíthassák és közölhessék álláspontjaikat a hitelezőket közvetlenül érdeklő és érintő kérdésekben, és hogy ezeket az álláspontokat az eljárás során megfelelően figyelembe vegyék. A tagállamoknak rendelkezniük kell a hitelezői választmányok azon jogáról, hogy tájékoztatást kérjenek a fizetésképtelenségi szakértőktől és adott esetben a vagyon feletti rendelkezési jogukat megőrző adósoktól. A tagállamoknak biztosítaniuk kell a hitelezői választmányok arra vonatkozó jogosultságát, hogy jelentős döntések esetén meg kelljen hallgatni őket. Biztosítani kell, hogy a tagállamok lehetővé tegyék a hitelezők közgyűlése számára, hogy a hitelezői választmányra ruházza bizonyos döntések meghozatalának a jogát. A tagállamoknak továbbá elő kell tudni írniuk, hogy a hitelezői választmányok jogosultak legyenek titkárt kinevezni és külső tanácsadást igénybe venni az általuk képviselt hitelezők érdeklődésére számot tartó kérdéseket illetően.

(74) mivel a hitelezői választmányok működése költségekkel jár, a tagállamoknak egyértelmű szabályokat kell megállapítaniuk arra vonatkozóan, hogy ki viseli ezeket a kiadásokat. A tagállamoknak védintézkedéseket kell létrehozniuk annak elkerülése érdekében is, hogy a hitelezői választmányok költségei aránytalanul csökkentsék a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonok visszaszerzési értékét.

(75) A hitelezőknek a hitelezői választmányokban való részvétele érdekében, a tagállamoknak korlátozniuk kell az ezen irányelv szerinti feladataik ellátásából fakadóan rájuk háruló polgári jogi felelősséget. Mindazonáltal a hitelezői választmány azon tagjainak, akik szándékosan vagy súlyos gondatlanságból kötelességszegést követnek el, visszahívhatóknak, és e kötelességszegésért felelősségre vonhatóknak kell lenniük. Ezen esetekben a tagállamoknak rendelkezniük kell arról, hogy az említett tagok egyénileg legyenek felelősek a kötelességszegésükkel okozott kárért. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy ne alkalmazzák a polgári jogi felelősség ilyen korlátozását, ha a valamely hitelezői választmány tagjai személyes felelősségére vonatkozó biztosítás költségeit a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon fedezi. Amennyiben a tagállamok az ezen irányelvben előírtnál szélesebb hatáskört ruháznak a hitelezői választmányokra, lehetővé téve számukra például az adós vagyonára vonatkozó döntések meghozatalát vagy az ügyletek elfogadását, lehetővé kell tenni számukra, hogy úgy rendelkezzenek, hogy a hitelezői választmányok tagjai ugyanolyan jellegű felelősséggel tartoznak, mint a fizetésképtelenségi szakértők.

(76) A nemzeti fizetésképtelenségi eljárások fő jellemzőinek átláthatóbbá tétele céljából és különösen annak elősegítése érdekében, hogy a más tagállambeli hitelezők fel tudják mérni, mi történne befektetéseikkel, ha azok fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá esnének, a befektetők és a potenciális befektetők számára könnyű hozzáférést kell biztosítani az említett információkhoz, mégpedig előre meghatározott, összehasonlítható és felhasználóbarát formátumban. A tagállamoknak egy kiemelt információkat tartalmazó egységes tájékoztatót kell készíteniük, és azt a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenniük. A Bizottságnak többnyelvű formátumban elérhetővé kell tennie a kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatókat a nyilvánosság számára. Egy ilyen, kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató fontos eszköz lenne a potenciális befektetők számára az adott tagállam fizetésképtelenségi eljárásra vonatkozó szabályainak gyors értékeléséhez. Az említett dokumentumnak megfelelő magyarázatot kell tartalmaznia ahhoz, hogy az olvasó más információforrások igénybevétele nélkül is megérthesse a benne foglalt információkat. A kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatóknak tartalmazniuk kell a fizetésképtelenségi eljárás megindítását kiváltó feltételekre, valamint a fizetésképtelenségi eljárás megindításának kérelmezéséhez vagy a követelés benyújtásához szükséges lépésekre vonatkozó gyakorlati információkat. Mivel a tagállamoknak az (EU) 2015/848 rendelet alapján már most is tájékoztatást kell nyújtaniuk a fizetésképtelenségi eljárásokra vonatkozó nemzeti szabályaikról, fontos biztosítani, hogy az ezen irányelv értelmében nyújtandó információk összhangban legyenek az említett rendelet alapján nyújtott tájékoztatással. E célból lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy az ezen irányelv értelmében biztosítandó információkat a 2001/470/EK tanácsi határozattal ([15]) létrehozott, polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózaton keresztül közöljék.

(77) A természeti katasztrófákból vagy más olyan katasztrófaeseményekből eredő rendkívüli vészhelyzetek esetén, amelyek valamely tagállam vagy annak régiói szintjén súlyosan megzavarják a gazdasági tevékenységeket, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy gyorsan cselekedjenek annak érdekében, hogy minimalizálják az ilyen helyzetek által a gazdaságra gyakorolt káros hatásokat. Ilyen helyzetek alakultak ki a Covid19-világjárvánnyal összefüggésben, és kialakulhatnak a 2014/59/EU irányelvben meghatározott rendszerszintű válsággal összefüggésben, vagy olyan helyzetekben, amikor az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében a természeti csapások vagy más rendkívüli események által okozott károk helyreállítására nyújtott támogatás összeegyeztethető a belső piaccal. Az ilyen, a fizetésképtelenség széles körre kiterjedő kockázatát magukban hordozó helyzetekben – ideértve a rendes körülmények között életképes vállalatok esetét is –, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy ideiglenesen eltérjenek ezen irányelv egyes rendelkezéseitől. Az eltérések hatályát és időtartamát arra a mértékre kell korlátozni, amely elengedhetetlen a rendkívüli helyzet kezeléséhez, például azáltal, hogy földrajzilag a tagállamok természeti katasztrófa által sújtott régiójára korlátozódnak. A tagállamoknak értesíteniük kell a Bizottságot az ezen irányelvtől eltérő intézkedésekről, azok területi hatályáról, időtartamáról és végrehajtásuk szükségességének indokáról. A tagállamok ezen intézkedések bejelentésére vonatkozó kötelezettsége nem érintheti azok hatálybalépését és alkalmazását. Az eltérések vonatkozó követelményeknek való megfelelősége Bizottság általi nyomonkövethetőségét megkönnyítő értesítést indokolatlan késedelem nélkül a többi tagállam tudomására kell hozni. Az eltérés maximális időtartama egy év lehet, amelyet egy további ellenőrzési mechanizmus mellett hat hónapos időszakokkal meg lehet hosszabbítani. A tagállamoknak a hosszabbítási kérelemről legkésőbb három hónappal az eltérés lejárta előtt értesítést kell küldeniük annak érdekében, hogy a Bizottság szükség esetén kifogást emelhessen azzal szemben.

(78) Ezen irányelv végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ([16]) megfelelően kell gyakorolni.

(79) Ezen irányelv nem érinti a nem nyilvános know-how és üzleti információk – más néven üzleti titkok – (EU) 2016/943 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([17]) szerinti jogosulatlan megszerzésével, hasznosításával és felfedésével szembeni védelmet.

([15]) A Tanács 2001/470/EK határozata (2001. május 28.) a polgári és kereskedelmi ügyekben az Európai Igazságügyi Hálózat létrehozásáról (HL L 174., 2001.6.27., 25. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2001/470/oj).

([16]) Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([17]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/943 irányelve (2016. június 8.) a nem nyilvános know-how és üzleti információk (üzleti titkok) jogosulatlan megszerzésével, hasznosításával és felfedésével szembeni védelemről (HL L 157., 2016.6.15., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj).

(80) mivel ezen irányelv céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani amiatt, mert a nemzeti fizetésképtelenségi keretek eltérései továbbra is akadályoznák a tőke szabad mozgását és a letelepedés szabadságát, az Unió szintjén azonban e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat a szubszidiaritásnak az EUSZ 5. cikkében foglalt elvével összhangban. Az arányosságnak az említett cikkben foglalt elvével összhangban ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

(81) Ezen irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat és betartja a Charta által elismert elveket, különösen a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot, valamint a személyes adatok védelméhez való jogot, a foglalkozás megválasztásának szabadságát és a munkavállaláshoz való jogot, a vállalkozás szabadságát, a tulajdonhoz való jogot, a munkavállalók tájékoztatáshoz és konzultációhoz való jogát, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogot.

(82) Ezen irányelv alkalmazása céljából a személyes adatok kezelésére az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([18]) alkalmazandó. A személyes adatoknak az uniós intézmények és szervek általi, ezen irányelv alkalmazása céljából végzett kezelésére az (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([19]) alkalmazandó.

(83) Az európai adatvédelmi biztossal az (EU) 2018/1725 rendelet 42. cikkének (1) bekezdésével összhangban konzultációra került sor, és a biztos 2023. február 6-án véleményt nyilvánított ([20]),

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ezen irányelv közös szabályokat állapít meg a következőkre vonatkozóan:

a) a megtámadási keresetek;

b) a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonokhoz tartozó vagyontárgyak nyomon követése;

c) a pre-pack eljárás;

d) az igazgatóknak a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettsége;

e) a hitelezői választmányok;

f) a kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatók.

(2) Ezen irányelvnek a II., a III. és a VI. címe az (EU) 2015/848 rendelet 2. cikkének 1. pontjában meghatározott kollektív eljárásokra alkalmazandó, amelyek – a megelőző szerkezetátalakítási eljárások kivételével – a fizetésképtelenséggel kapcsolatos jogszabályokon alapulnak.

A II. cím az előzetes eljárásokra nem alkalmazandó.

([18]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([19]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1725 rendelete (2018. október 23.) a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 295., 2018.11.21., 39. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([20]) HL C 89., 2023.3.10., 10. o.

(3) Ezen irányelv nem alkalmazandó, amennyiben az adósok:

a) a 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([21]) 13. cikkének 1. és 4. pontjában meghatározott biztosítók, illetve viszontbiztosítók;

b) az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([22]) 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézetek;

c) az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 2. és 7. pontjában meghatározott befektetési vállalkozások, illetve kollektív befektetési formák;

d) a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([23]) 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő felek;

e) a 909/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([24]) 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott központi értéktárak;

f) a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([25]) 1. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében felsorolt egyéb pénzügyi vállalkozások és szervezetek;

g) a nemzeti jog alapján létrehozott közjogi szervek;

h) olyan természetes személyek, akik nem vállalkozók.

(4) A tagállamok kizárhatják ezen irányelv hatálya alól azokat a pénzügyi szervezetnek minősülő, a (3) bekezdésben említettektől eltérő adósokat, amelyek olyan különös szabályozás hatálya alá tartozó pénzügyi szolgáltatásokat nyújtanak, amelynek értelmében a nemzeti felügyeleti vagy szanálási hatóságok széles, a (3) bekezdésben említett pénzügyi szervezetekre vonatkozókhoz hasonló beavatkozási hatáskörrel rendelkeznek. A tagállamok közlik a Bizottsággal az említett különös szabályokat.

(5) A IV. és a VI. cím a jogi személynek minősülő adósokra alkalmazandó.

(6) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy ezen irányelv VI. címét csak azokra az adósokra alkalmazzák, amelyek a 2013/34/EU irányelv 3. cikkének (4) bekezdése szerinti nagyvállalkozások.

([21]) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) (HL L 335., 2009.12.17., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

([22]) Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).

([23]) Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

([24]) Az Európai Parlament és a Tanács 909/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 257., 2014.8.28., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj).

([25]) Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj).

2. cikk

Fogalommeghatározások

(1) Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „fizetésképtelenségi szakértő”: olyan személy vagy szervezet, akinek, illetve amelynek feladatai magukban foglalnak az (EU) 2015/848 rendelet 2. cikkének 5. pontjában, valamint az (EU) 2019/1023 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 12. pontjában említett feladatok közül egyet vagy többet;

b) „bíróság”: valamely tagállam igazságügyi hatósága;

c) „bankszámla-nyilvántartások”: az (EU) 2024/1640 irányelv 16. cikkének (1) bekezdésével összhangban bevezetett központosított automatizált mechanizmusok, például központi nyilvántartások vagy központi elektronikus adatvisszanyerési rendszerek;

d) „központi tényleges tulajdonosi nyilvántartás”: a tényleges tulajdonlási információkat tároló nemzeti központi nyilvántartások, valamint az ezen nyilvántartások összekapcsolására szolgáló, az (EU) 2024/1640 irányelv 10. cikkében említett rendszerek;

e) „bankszámla-információk”: az (EU) 2024/1640 irányelv 16. cikkének (3) bekezdésében felsorolt információk;

f) „jogügylet”: a II. cím alkalmazásában minden olyan szándékos emberi magatartás, amely joghatást vált ki;

g) „még nem teljesített szerződés”: egy adós által egy vagy több üzleti partnerrel kötött olyan szerződés, amelynek alapján a fizetésképtelenségi eljárásnak a IV. cím szerinti felszámolási szakaszban történő megindításakor a feleknek fennállnak teljesítendő kötelezettségeik, a nettósítási megállapodások kivételével – beleértve a pénzügyi piacokon, az energiapiacokon és az árupiacokon kötött pozíciólezáró nettósítási megállapodásokat is –, amennyiben az ilyen megállapodások a fizetésképtelenségre vonatkozó nemzeti jog értelmében végrehajthatók;

h) „a hitelezők legjobb érdekei módszertani teszt”: olyan esetben sikeres módszertani teszt, amikor egyetlen hitelező sem járna rosszabbul a pre-pack eljárás keretében történő felszámolással, mint abban az esetben járt volna, ha részletekben történő felszámolás során a szokásos kielégítési sorrendet alkalmazták volna, vagy – amennyiben a tagállamok így rendelkeznek – ha a következő legjobb alternatív forgatókönyv valósult volna meg;

i) „átmeneti finanszírozás”: már meglévő vagy új hitelező által biztosított bármilyen új pénzügyi támogatás, amely magában foglalja a pre-pack eljárás során történő, legalább ahhoz észszerűen és haladéktalanul szükséges pénzügyi támogatást, hogy az adós vállalkozása vagy annak egy része folytathassa működését, vagy hogy megőrizzék vagy növeljék az említett vállalkozás értékét;

j) „hitelezői választmány”: a VI. cím szerinti hitelezői képviseleti testület;

k) „pre-pack eljárás”: egy előkészítési és egy felszámolási szakaszból álló eljárás, amely lehetővé teszi az adós vállalkozásának – teljes egészében vagy részben – még működő üzemként, a legjobb ajánlat tevője részére történő értékesítését a fizetésképtelenségi eljárás során;

l) „előkészítési szakasz”: a pre-pack eljárás azon szakasza, amelynek célja, hogy megfelelő vevőt találjanak az adós vállalkozására vagy annak egy részére;

m) „felszámolási szakasz”: a pre-pack eljárás azon szakasza, amelynek célja, hogy jóváhagyják és végrehajtsák az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének az értékesítését, és a bevételt elosszák a hitelezők között.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában a „fizetésképtelenség” és az „igazgatók” fogalmát a nemzeti jog fogalommeghatározása szerint kell értelmezni.

3. cikk

Az adóssal szoros kapcsolatban álló fél

(1) A II. cím alkalmazása tekintetében az adóssal szoros kapcsolatban álló felek közé tartoznak a következők:

a) ha az adós természetes személy:

i. az adós házastársa vagy élettársa;

ii. az adósnak vagy az adós házastársának vagy élettársának felmenői, leszármazói és testvérei, valamint e személyek házastársai vagy élettársai;

iii. az adós háztartásában élő személyek;

iv. az adós ügyeivel kapcsolatos nem nyilvános információkhoz hozzáféréssel rendelkező olyan személyek, akiknek lehetőségük van irányítást gyakorolni az adós műveletei felett, többek között abban az esetben, ha munkaszerződés alapján az adós számára munkát végeznek, vagy az adóssal munkaviszonyban állnak;

v. azon jogi személyek, amelyekben az adós vagy az i–iv. pontban említett személyek egyike tagja az igazgatási, irányító vagy felügyelő testületeknek; vagy

vi. azon jogi személyek, amelyekben az adós vagy az i–iv. pontban említett személyek egyike olyan feladatokat lát el, amelyek az adós ügyeivel kapcsolatos nem nyilvános információkhoz való hozzáférést biztosítanak;

b) ha az adós jogi személy:

i. az adós igazgatási, irányító vagy felügyelő testületeinek bármely tagja;

ii. az adós szervezetben ellenőrzésre jogosító részesedéssel rendelkező tőketulajdonosok;

iii. azon személyek, akik az i. alpont szerinti személyek által ellátottakhoz hasonló feladatokat látnak el;

iv. azok a személyek, akik az a) ponttal összhangban szoros kapcsolatban állnak az e pont i., ii. és iii. alpontjában felsorolt személyekkel.

(2) A IV. cím alkalmazása tekintetében az adóssal szoros kapcsolatban álló felek közé tartoznak az (1) bekezdésben felsorolt személyek és bármely más olyan személy – beleértve a jogi személyeket is –, aki megkülönböztetett hozzáféréssel rendelkezik az adós ügyeivel kapcsolatos nem nyilvános információkhoz.

(3) Annak megállapítása céljából, hogy valamely fél szoros kapcsolatban áll-e az adóssal, a következőket kell figyelembe venni:

a) a II. cím alkalmazása céljából azon napot, amelyen a megtámadási kereset tárgyát képező jogügylet teljesedésbe ment, vagy a jogügylet teljesedésbe menését megelőző három hónapos időszakot;

b) a IV. cím alkalmazása céljából a pre-pack eljárás felszámolási szakaszának kezdőnapját, vagy a felszámolási szakasz kezdetét legalább hat hónappal megelőző időszakot.

E cikk (1) bekezdése és (3) bekezdésének a) pontja értelemszerűen alkalmazandó az olyan felekkel szoros kapcsolatban álló személyekre, akik a 12. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében említett semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogi aktus előnyeiből részesültek.

4. cikk

Nemzeti jog és minimumharmonizáció

(1) A tagállamok a 10. cikk (3) bekezdésének sérelme nélkül elfogadhatnak vagy fenntarthatnak olyan jogszabályokat, amelyek a II. és az V. címben meghatározottnál magasabb szintű védelmet biztosítanak a hitelezők összessége számára.

(2) A tagállamok elfogadhatnak vagy fenntarthatnak olyan, a hitelezői választmányok létrehozására, működésére, feladataira és tagjaira vonatkozó jogszabályokat, amelyek a hitelezőknek a VI. címben előírtnál nagyobb mértékű részvételét írják elő a fizetésképtelenségi eljárásokban.

(3) A tagállamok elfogadhatnak vagy fenntarthatnak olyan jogszabályokat, amelyek a III. címben meghatározott szabályok szerintinél nagyobb mértékben megkönnyítik a fizetésképtelenségi szakértők hozzáférését a tagállamok bankszámla-nyilvántartásában szereplő bankszámla-információkhoz, a tényleges tulajdonlási információkhoz, valamint a nemzeti nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy azon fizetésképtelen vállalkozóknak vagy egyéb természetes személyeknek, akik tőketulajdonosként személyes felelősséggel tartoznak valamely korlátlan felelősségű társaság tartozásaiért, rendelkezésére álljon az (EU) 2019/1023 irányelv szerinti teljes adósság alóli mentesítés lehetősége, ideértve azon eseteket is, amikor a nemzeti joggal összhangban nem indítható fizetésképtelenségi eljárás az adóssal szemben azon az alapon, hogy az adós nem rendelkezik vagyonnal vagy vagyona nem elegendő az eljárás költségeinek vagy a fizetésképtelenségi szakértő bevonásával kapcsolatos költségeknek a fedezésére.

(5) A tagállamok elfogadhatnak olyan jogszabályokat, illetve fenntarthatják azon jogszabályaikat, amelyek a mikrovállalkozásokra vonatkozóan egyszerűsített felszámolási eljárást vezetnek be.

5. cikk

A munkavállalók védelme

Ezen irányelv nem érinti az uniós és a nemzeti jognak az ezen irányelv által szabályozott kérdésekkel összefüggő, munkavállalói jogokra vonatkozó rendelkezéseit, így többek között azon uniós és nemzeti jogi rendelkezéseket sem, amelyek a munkavállalók képviselőinek bevonásával, valamint a munkavállalók képviselőinek tájékoztatására és a velük való konzultációra irányuló megfelelő intézkedésekkel kapcsolatosak, különös tekintettel az alábbiakra:

a) a 98/59/EK, a 2001/23/EK és a 2008/94/EK irányelv által biztosított jogok;

b) a tájékoztatáshoz és a konzultációhoz való jog a 2002/14/EK irányelvvel és a 2009/38/EK irányelvvel összhangban.

II. CÍM

MEGTÁMADÁSI KERESETEK

1. FEJEZET

Általános rendelkezések

6. cikk

A megtámadási keresetek általános előfeltételei

A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi eljárás megindítását megelőzően teljesedésbe ment és a hitelezők összességének hátrányt okozó jogügyletek (a továbbiakban: a hátrányt okozó jogügyletek) az e cikk 2. fejezetében megállapított feltételek mellett semmisek, megtámadhatók vagy végrehajthatatlanok legyenek.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az olyan jogügyletek, amelyek joghatásai közhiteles nyilvántartásba való bejegyzésüktől függően érvényesülnek, akkor minősülnek teljesítettnek, ha az eredményességük összes többi feltétele is teljesült.

2. FEJEZET

Egyedi feltételek

7. cikk

Elsőbbség

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a valamely hitelezőt vagy hitelezői csoportot kielégítéssel vagy biztosítékkal történő fedezéssel előnyben részesítő, hátrányt okozó jogügyletek semmisek, megtámadhatók vagy végrehajthatatlanok legyenek, amennyiben teljesítésükre a következők szerint került sor:

a) amennyiben az adós nem tudta a tartozásait a nemzeti jog alapján esedékessé válásukkor megfizetni, az azon kérelem benyújtását megelőző három hónapos időszakon belül, amely a fizetésképtelenségi eljárás megindításához vezetett, vagy – ilyen kérelem hiányában – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozat időpontját megelőző három hónapos időszakon belül; vagy

b) az a) pontban említett kérelem benyújtását vagy az a) pontban említett határozat időpontját követően és a fizetésképtelenségi eljárás megindítását megelőzően.

(2) Ha valamely hitelező esedékes követelését a tartozásnak megfelelően elégítették ki vagy biztosították, a tagállamok biztosítják, hogy a hátrányt okozó jogügylet semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan legalább a következő esetekben:

a) az (1) bekezdésben megállapított feltételek teljesülnek; és

b) a hitelezőnek tudomása volt arról, hogy az adós nem tudta a tartozásait a nemzeti jog alapján esedékessé válásukkor megfizetni, hogy fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtására került sor, vagy hogy – ilyen kérelem hiányában – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozat meghozatalára került sor.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazása céljából az ilyen tudomással való rendelkezést vélelmezni kell, ha a hitelező az adóssal szoros kapcsolatban álló fél. Ennek a vélelemnek megdönthetőnek kell lennie.

(3) Az (1) és a (2) bekezdés a következő jogügyletekre nem alkalmazandó:

a) a közvetlenül az adós vagyonát gyarapító méltányos ellenérték fejében végrehajtott jogügyletek;

b) váltó vagy csekk kifizetése, amennyiben a váltókra vagy csekkekre irányadó jog elhatárolja a címzettnek a váltóból vagy csekkből eredő követelését más váltó- vagy csekkadósokkal, például forgatmányozókkal, a kibocsátóval vagy a jogosulttal szemben, ha a címzett elutasítja az adós fizetését;

c) azon jogügyletek, amelyek a 98/26/EK irányelv és a 2002/47/EK irányelv szerint nem képezhetik megtámadási kereset tárgyát;

d) adott esetben, a nemzeti joggal összhangban azon jogügyletek, amelyek társadalombiztosítási hatóságok követeléseinek kielégítését vagy biztosítékkal történő fedezését szolgálják;

e) nettósítási megállapodások – többek között a pénzügyi piacokon, az energiapiacokon vagy egyéb árupiacokon pozíciólezáró nettósítási megállapodások –, valamint az ilyen megállapodások működését támogató jogügyletek kötése.

Az első albekezdés b) pontja alkalmazásának céljából a tagállamok biztosítják, hogy az utolsó forgatmányozó –, vagy ha az utóbbi egy harmadik fél számlájára forgatta a váltót, ez a harmadik fél – visszatérítse a váltóra vagy csekkre fizetett összeget, ha az utolsó forgatmányozónak vagy a harmadik félnek tudomása volt arról, hogy az adós nem tudja a tartozásait a nemzeti jog alapján esedékessé válásukkor megfizetni, vagy hogy a váltó forgatásakor vagy a forgatási megbízáskor már be volt nyújtva egy, a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem. Az ilyen tudomással való rendelkezést vélelmezni kell, ha az utolsó forgatmányozó vagy a harmadik fél az adóssal szoros kapcsolatban álló fél. Ennek a vélelemnek megdönthetőnek kell lennie.

8. cikk

Ellenérték nélkül vagy nyilvánvalóan nem megfelelő ellenérték fejében végrehajtott jogügyletek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az ellenérték nélkül vagy nyilvánvalóan nem megfelelő ellenérték fejében végrehajtott jogügyletek semmisek, megtámadhatók vagy végrehajthatatlanok legyenek, ha teljesítésükre a következők szerint került sor:

a) az azon kérelem benyújtását megelőző 12 hónapos időszakon belül, amely a fizetésképtelenségi eljárás megindításához vezetett, vagy – ilyen kérelem hiányában – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozat időpontját megelőző 12 hónapos időszakon belül; vagy

b) az a) pontban említett kérelem benyújtását vagy az a) pontban említett határozat időpontját követően és a fizetésképtelenségi eljárás megindítását megelőzően.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó a szimbolikus értékű ajándékokra és adományokra.

9. cikk

A hitelezők számára szándékosan hátrányt okozó jogügyletek

A tagállamok biztosítják, hogy az adós azon jogügyletei, amelyekkel szándékosan hátrányt okozott a hitelezők összességének, semmisek, megtámadhatók vagy végrehajthatatlanok legyenek abban az esetben, ha mindkét következő feltétel teljesül:

a) e jogügyletek vagy az azon kérelem benyújtását megelőző két éven belül mentek teljesedésbe, amely a fizetésképtelenségi eljárás megindításához vezetett, vagy – ilyen kérelem hiányában – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozat időpontját megelőző két éven belül mentek teljesedésbe, vagy pedig az ilyen kérelem benyújtásának, illetve az ilyen határozatnak az időpontját követően és a fizetésképtelenségi eljárás megindítását megelőzően mentek teljesedésbe;

b) a jogügyletben érintett másik félnek tudomása volt arról, hogy az adósnak szándékában áll kárt okozni a hitelezők összességének.

Az első bekezdés b) pontjának alkalmazása céljából az ilyen tudománssal rendelkezést vélelmezni kell, ha a jogügyletben érintett másik fél az adóssal szoros kapcsolatban álló fél. Ennek a vélelemnek megdönthetőnek kell lennie.

3. FEJEZET

A megtámadási keresetek következményei

10. cikk

Általános következmények

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a semmis vagy végrehajthatatlan, vagy a 2. fejezet alapján megsemmisített jogügyletekből eredő követelések, jogok vagy kötelezettségek ne legyenek érvényesíthetők az érintett fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból történő kielégítés céljából.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a semmis, megsemmisített vagy végrehajthatatlan jogügyletek alapján előnyben részesülő fél köteles legyen magukat a tényleges előnyöket visszajuttatni, vagy megfizetni azok pénzbeli egyenértékét.

Kizárólag akkor lehet hivatkozni arra a tényre, hogy a semmis, megsemmisített vagy végrehajthatatlan jogügyletből eredő vagyonnövekmény már nem található meg az adott jogügylet alapján előnyben részesülő fél vagyonában, ha az említett félnek nem volt tudomása a megtámadási kereset alapjául szolgáló körülményekről.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a másik féllel szembeni, semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügyletből eredő valamennyi követelés elévülési ideje a fizetésképtelenségi eljárás megindításának időpontjától számított legfeljebb három év legyen. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az elévülési idő attól a naptól számítandó, amikor a fizetésképtelenségi szakértő tudomást szerzett a másik féllel szembeni követelés alapjául szolgáló tényekről.

Ezen irányelv nem érinti az első albekezdésben említett elévülési idő nyugvását vagy megszakítását szabályozó nemzeti jogot.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy maguknak a tényleges előnyöknek a visszajuttatása vagy azok pénzbeli egyenértékének a (2) bekezdés szerinti megfizetése iránti igény engedményezhető legyen valamely hitelezőre vagy harmadik félre.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy azon fél, amelyet a (2) bekezdés alapján kötelezték maguknak a tényleges előnyöknek a visszajuttatására vagy azok pénzbeli egyenértékének a megfizetésére, ezen kötelezettséget ne tudja elszámolni azon követeléseivel szemben, amelyeket a fizetésképtelenségi eljárás során egyébként érvényesítenie kellene.

(6) E cikk nem érinti a valamely semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet következtében a hitelezőket ért károk megtérítése iránti, polgári és kereskedelmi jog alapján benyújtott kereseteket.

11. cikk

A semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügyletek alapján előnyben részesülő felet érintő következmények

(1) A tagállamok biztosítják, hogy ha és amennyiben a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő fél a 10. cikknek megfelelően visszajuttatja magukat a tényleges előnyöket, vagy megfizeti azok pénzbeli egyenértékét, az e félnek az adott jogügylettel kielégített követelései a nemzeti joggal összhangban újraéledjenek.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő fél által az e jogügylet keretében az adós által végzett teljesítést követően vagy azzal egy időben nyújtott ellenszolgáltatást olyan mértékig vissza kelljen téríteni a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból, amilyen mértékben az ellenszolgáltatásként nyújtott előnyök a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonban továbbra is rendelkezésre állnak – mégpedig olyan formában, amely a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon többi részétől megkülönböztethető –, vagy pedig addig a mértékig, amilyen mértékben a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonban továbbra is jelen van vagyonnövekményként az ellenszolgáltatás értéke.

Azon esetekben, amelyekre az első albekezdés nem terjed ki, a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő félnek jogában áll az ellenszolgáltatás megtérítésére irányuló követelést előterjeszteni.

12. cikk

Harmadik felek felelőssége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 10. és a 11. cikk alkalmazandó legyen a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő fél bármely örökösére vagy más egyetemes jogutódjára.

Az örökösök felelősségének mértékére a nemzeti jog az irányadó.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a 10. cikk egyénileg alkalmazandó legyen a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügyletben érintett másik fél bármely jogutódjával szemben, ha a jogutód tudomással rendelkezett a megtámadási kereset alapjául szolgáló körülményekről.

Az első albekezdésben említett tudomással rendelkezést vélelmezni kell, ha az adott jogutód a semmis, megtámadható vagy végrehajthatatlan jogügylet alapján előnyben részesülő féllel szoros kapcsolatban álló fél. Ennek a vélelemnek megdönthetőnek kell lennie.

13. cikk

Más jogi eszközökkel való kapcsolat

E cím nem érinti a 98/26/EK, a 2002/47/EK és az (EU) 2019/1023 irányelvet.

Amennyiben az (EU) 2019/1023 irányelv szerinti megelőző szerkezetátalakítási eljárások során az adós képtelenné válik arra, hogy megfizesse az esedékessé vált tartozásait, és a felfüggesztő moratórium az említett irányelv 7. cikkének (3) bekezdésével összhangban érvényben marad, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy – a szóban forgó moratórium időtartama alatt végrehajtott jogügyletek tekintetében – valamely fél tudomása arról, hogy az adós nem volt képes megfizetni a nemzeti jog szerint esedékessé vált tartozásait, nem ad okot az ezen irányelv 7. cikkének (2) bekezdése szerinti megtámadási keresetre.

III. CÍM

A FIZETÉSKÉPTELENSÉGI ELJÁRÁS ALÁ VONT VAGYONHOZ TARTOZÓ VAGYONTÁRGYAK NYOMON KÖVETÉSE

1. FEJEZET

Kijelölt bíróságok és közigazgatási hatóságok hozzáférése a bankszámla-információkhoz

14. cikk

Kijelölt bíróságok és közigazgatási hatóságok

(1) Minden tagállam kijelöli azon bíróságokat vagy közigazgatási hatóságokat, amelyek felhatalmazással rendelkeznek a nemzeti bankszámla-nyilvántartásaikhoz való hozzáférésre és az azokban való keresésre, továbbá azon bíróságokat vagy közigazgatási hatóságokat, amelyek a 15. cikk (2) bekezdésével összhangban határokon átnyúló összefüggésben rendelkeznek felhatalmazással a bankszámla-információkhoz való hozzáférésre és az azokban való keresésre (a továbbiakban: a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok).

(2) Minden tagállam 2029. április 22-ig értesíti a Bizottságot a kijelölt bíróságairól vagy közigazgatási hatóságairól, és indokolatlan késedelem nélkül értesíti a Bizottságot az azokkal kapcsolatos változásokról. A Bizottság az értesítéseket közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*, valamint az európai igazságügyi portálon.

15. cikk

A kijelölt bíróságoknak és közigazgatási hatóságoknak a bankszámla-információkhoz való hozzáférése és az azokban végzett keresései

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek a bankszámla-információkhoz való közvetlen és azonnali hozzáférésre és az azokban végzett keresésre, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:

a) a folyamatban lévő fizetésképtelenségi eljárásokban – köztük az előzetes eljárásokban – kijelölt fizetésképtelenségi szakértő bankszámla-információkat kér; és

b) a bankszámla-információk az a) pontban említett fizetésképtelenségi eljárások alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek tárgyát képező vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából szükségesek.

(2) A határokon átnyúló hozzáférés elősegítése érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy közvetlenül és azonnal hozzáférjenek az (EU) 2024/1640 irányelv 16. cikkének (6) bekezdésében említett bankszámla-nyilvántartások összekapcsolt rendszerén (BARIS) keresztül rendelkezésre álló, más tagállamokban található bankszámla-információkhoz és keresést végezzenek azokban, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:

a) a folyamatban lévő fizetésképtelenségi eljárásokban – köztük az előzetes eljárásokban – kijelölt fizetésképtelenségi szakértő más tagállamokban bankszámla-információkat kér; és

b) a bankszámla-információk az adósnak az a) pontban említett fizetésképtelenségi eljárások alá vont vagyonához tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek tárgyát képező vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából szükségesek.

(3) Az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett, a tagállamok által alapvető fontosságúnak ítélt és az (EU) 2024/1640 irányelv 16. cikkének (5) bekezdése alapján a bankszámla-nyilvántartásokban rögzített információkon felüli információkhoz a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok nem férhetnek hozzá, és nem végezhetnek azokban keresést.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok, illetve más illetékes bíróságok vagy hatóságok ellenőrizzék, hogy az (1) és a (2) bekezdésben említett feltételek teljesülnek-e. Amennyiben ezek a feltételek teljesülnek, a tagállamok biztosítják, hogy a kijelölt bíróságok vagy közigazgatási hatóságok az (1) és a (2) bekezdés szerinti hozzáférés és keresés révén megszerzett releváns bankszámla-információkat továbbítsák annak a fizetésképtelenségi szakértőnek, aki azokat kérte.

(5) Az (1) és a (2) bekezdés szerinti hozzáférés és keresés nem sértheti a nemzeti eljárási garanciákat, valamint a személyes adatok védelmére vonatkozó uniós és nemzeti szabályokat. A tagállamok biztosítják, hogy az (1) és a (2) bekezdés alapján megszerzett bankszámla-információkat csak abból a célból kezeljék, amelyek érdekében azokat megszerezték, beleértve azokat az eseteket is, amikor azokat a fizetésképtelenségi szakértők kezelik.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi szakértők az (1) és a (2) bekezdés alapján megszerzett bankszámla-információk kezelésekor rendelkezzenek a bizalmas információk megfelelő kezelésére szolgáló, releváns belső eljárásokkal.

(7) Az (1) és a (2) bekezdés alkalmazása céljából a bankszámla-információkhoz való hozzáférés és az azokban való keresés többek között akkor tekintendő közvetlennek és azonnalinak, ha a bankszámla-nyilvántartásokat működtető nemzeti hatóságok egy automatizált mechanizmus révén gyorsan továbbítják a bankszámla-információkat a kijelölt bíróságoknak vagy közigazgatási hatóságoknak, feltéve, hogy semmilyen közvetítő intézmény sem tud beavatkozni a kért adatokba vagy a rendelkezésre bocsátandó információkba.

16. cikk

A kijelölt bíróságoknak és közigazgatási hatóságoknak a bankszámla-információkhoz való hozzáférésére és az azokban végzett kereséseire vonatkozó feltételek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a bankszámla-információkhoz való, a 15. cikkel összhangban történő hozzáférést és az azokban való keresést kizárólag eseti alapon végezzék, mégpedig az egyes kijelölt bíróságok vagy közigazgatósági hatóságok személyzetének azon tagjai, akiket kifejezetten kijelöltek és felhatalmaztak e feladat elvégzésére.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy:

a) az (1) bekezdésben említett személyzet mindenkor magas szintű szakmai titoktartási és adatvédelmi normákat érvényesítsen, valamint feddhetetlen magatartású és megfelelően képzett legyen;

b) olyan technikai és szervezési intézkedések legyenek érvényben, amelyek biztosítják az adatok magas szintű technológiai szabványoknak megfelelő biztonságát, amikor a kijelölt bíróságok és közigazgatási hatóságok a 15. cikk szerinti, a bankszámla-információkhoz való hozzáféréssel és az azokban való keresésekkel kapcsolatos hatáskörüket gyakorolják.

17. cikk

A kijelölt bíróságok és közigazgatási hatóságok bankszámla-információkhoz való hozzáférésének és az azokban végzett kereséseinek nyomon követése

(1) A tagállamok előírják, hogy a bankszámla-nyilvántartásokat működtető hatóságok biztosítsák, hogy naplózzák a kijelölt bíróságoknak vagy közigazgatási hatóságoknak a bankszámla-információkhoz való minden egyes hozzáférését és az azokban végzett minden egyes keresését. A naplónak különösen a következőket kell tartalmaznia:

a) az ügy hivatkozási száma;

b) a lekérdezés vagy keresés dátuma és időpontja;

c) a lekérdezés vagy keresés indításához használt adat típusa;

d) az eredmények egyedi azonosítója;

e) a nyilvántartáshoz hozzáférő vagy abban keresést végző kijelölt bíróság vagy közigazgatási hatóság neve;

f) a kijelölt bíróság vagy közigazgatási hatóság lekérdezést végző alkalmazottjának, valamint adott esetben a lekérdezést vagy keresést elrendelő bírónak vagy tisztviselőnek az egyedi felhasználói azonosítója, továbbá – amennyiben rendelkezésre áll – az információkat kérő fizetésképtelenségi szakértő egyedi felhasználói azonosítója.

(2) A bankszámla-nyilvántartásokat működtető hatóságok rendszeresen ellenőrzik az (1) bekezdésben említett naplókat.

(3) Az (1) bekezdésben említett naplók kizárólag az ezen irányelvnek és az alkalmazandó uniós adatvédelmi jognak való megfelelés nyomon követésére használhatók fel. Az említett naplókat megfelelő intézkedésekkel kell védeni a jogosulatlan hozzáféréstől, és öt évvel a keletkezésük után törölni kell őket, kivéve, ha még folyamatban lévő nyomonkövetési eljárás céljából szükségesek.

2. FEJEZET

A fizetésképtelenségi szakértők hozzáférése a tényleges tulajdonlásra vonatkozó információkhoz

18. cikk

A fizetésképtelenségi szakértők hozzáférése a tényleges tulajdonlásra vonatkozó információkhoz

A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi szakértők azon fizetésképtelenségi eljárások tekintetében, amelyekre kijelölték őket, a fizetésképtelenségi eljárás szempontjából releváns vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából kellő időben hozzáférjenek a jogi személyek és a jogi konstrukciók tényleges tulajdonosaira vonatkozó, az összekapcsolt központi tényleges tulajdonosi nyilvántartásokban tárolt következő információkhoz, anélkül, hogy az érintett személy, konstrukció vagy tényleges tulajdonos erről figyelmeztetést kapna:

a) a tényleges tulajdonos neve;

b) a tényleges tulajdonos születési hónapja és éve;

c) a tényleges tulajdonos tartózkodási helye szerinti ország, valamint a tényleges tulajdonos állampolgársága vagy állampolgárságai;

d) jogi személyek tényleges tulajdonosai esetében a tényleges tulajdonosi érdekeltség jellege és mértéke;

e) kifejezett bizalmi vagyonkezelési konstrukciók vagy hasonló jogi konstrukciók tényleges tulajdonosai esetében a tényleges tulajdonlás jellege.

3. FEJEZET

A fizetésképtelenségi szakértők hozzáférése a nemzeti nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz

19. cikk

A fizetésképtelenségi szakértők hozzáférése a nemzeti nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi szakértők – függetlenül attól, hogy melyik tagállamban jelölték ki őket – közvetlen és gyors hozzáféréssel rendelkezzenek a fizetésképtelenségi eljárások alá vont vagyonhoz tartozó vagyontárgyak, valamint a megtámadási keresetek tárgyát képező vagyontárgyak azonosítása és nyomon követése céljából szükséges, a mellékletben felsorolt meglévő nemzeti nyilvántartásokban és adatbázisokban tárolt információkhoz, a nemzeti jog által meghatározott feltételeknek megfelelően.

(2) Minden egyes tagállam biztosítja, hogy a többi tagállamban kijelölt fizetésképtelenségi szakértőkre a mellékletben felsorolt nemzeti nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz való hozzáférés tekintetében ne vonatkozzanak jogilag vagy ténylegesen kedvezőtlenebb érdemi hozzáférési feltételek, mint amelyek az adott tagállamban kijelölt fizetésképtelenségi szakértőkre alkalmazandók.

(3) A tagállamok 2029. április 22-ig értesítik a Bizottságot a mellékletben felsorolt, meglévő nemzeti nyilvántartásokról és adatbázisokról, valamint értesítik a Bizottságot az azokkal kapcsolatos minden változásáról.

A Bizottság a tagállamok által az első albekezdés szerint bejelentett információkat közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*, valamint az európai igazságügyi portálon.

4. FEJEZET

Egy másik tagállam fizetésképtelenségi szakértőinek bírósághoz fordulása

20. cikk

Egy másik tagállam fizetésképtelenségi szakértőinek bírósághoz fordulása

Vagyontárgyaknak a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonba történő bevonásának követelése céljából a bíróságok vagy hatóságok előtti eljárások indítására, illetve a bíróságok vagy hatóságok előtti megjelenésre való jog tekintetében minden tagállam biztosítja, hogy a többi tagállamban kijelölt fizetésképtelenségi szakértőkre ne vonatkozzanak kedvezőtlenebb feltételek, mint amelyek az adott tagállamban kijelölt fizetésképtelenségi szakértőkre alkalmazandók.

IV. CÍM

PRE-PACK ELJÁRÁS

1. FEJEZET

Általános rendelkezések

21. cikk

Pre-pack eljárás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy pre-pack eljárás álljon legalább azon adósok rendelkezésére, amelyek a nemzeti jog értelmében valószínűleg fizetésképtelenné válnak.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az előkészítési szakasz nem indítható el, ha az adós nem képes megfizetni a nemzeti jog szerint esedékessé váló tartozásait.

(2) A pre-pack eljárás a nemzeti jog alapján lehet különálló eljárás, vagy a meglévő fizetésképtelenségi eljárások része.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a pre-pack eljárásban részt vevő adósok az előkészítési szakaszban teljes mértékben vagy legalább részben továbbra is rendelkezzenek a vagyonukkal, és irányítsák vállalkozásuk napi üzletmenetét.

(4) A nemzeti jog alkalmazandó az e címben nem szabályozott kérdésekre, így többek között a követelések rangsorolására, a bevétel elosztására, az adóst és az adós igazgatóit terhelő felelősségre és kötelezettségekre, a fizetésképtelenségi szakértő díjazására, valamint a hitelezői részvétel jellegére, hatályára és formájára, kivéve, adott esetben, az értékesítés jóváhagyása tekintetében.

22. cikk

Kapcsolat más uniós jogi aktusokkal

(1) A felszámolási szakaszt a megelőző szerkezetátalakítási eljárásoktól eltérő fizetésképtelenségi eljárások útján kell lefolytatni.

Azokban a tagállamokban, ahol az (EU) 2015/848 rendelet alkalmazandó, a felszámolási szakaszt az (EU) 2015/848 rendelet A. mellékletében meghatározott, a megelőző szerkezetátalakítási eljárásoktól eltérő fizetésképtelenségi eljárások útján kell lefolytatni.

(2) Ezen irányelv nem érinti a 2001/23/EK irányelvet és az azt végrehajtó nemzeti szabályokat.

A 2001/23/EK irányelv 5. cikke (1) bekezdésének alkalmazása céljából, amennyiben a felszámolási szakasz lefolytatására olyan eljárás keretében kerül sor, amely az adós felszámolásával zárulhat, a felszámolási szakasz az átruházó vagyonának egy illetékes hatóság felügyelete alatti felszámolása céljából indított csődeljárásnak vagy azzal egyenértékű fizetésképtelenségi eljárásnak minősül.

2. FEJEZET

Előkészítési szakasz

23. cikk

Az átruházási gondnok kinevezése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az adós kezdeményezésére az előkészítési szakasz az átruházási gondnok kijelölésével vegye kezdetét. Az átruházási gondnok kijelölésének eljárását a nemzeti jog határozza meg.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az átruházási gondnok független legyen az adóstól és az adóssal szoros kapcsolatban álló bármely egyéb féltől. A tagállamok ezenkívül további követelményeket is előírhatnak az átruházási gondnok tőketulajdonosoktól vagy hitelezőktől való függetlenségére vonatkozóan.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy csak olyan személyeket lehessen kijelölni átruházási gondnoknak, akik megfelelnek a pre-pack eljárás lefolytatásának helye szerinti tagállamban a fizetésképtelenségi szakértőkkel szembeni elvárásoknak.

24. cikk

Az előkészítési szakaszra vonatkozó elvek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az előkészítési szakaszban végrehajtott értékesítési eljárás versenyen alapuló, átlátható és tisztességes legyen, és megfeleljen a piaci normáknak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az átruházási gondnok, szükség esetén az adós segítségével:

a) megindokolja azon megállapítását, hogy az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesültek;

b) a 33. cikkel összhangban, a legjobb ajánlat tevőjét javasolja az adós vállalkozásának vagy annak egy részének pre-pack vevőjeként;

c) nyilatkozzon arról, hogy értékelése alapján a legjobb vételi ajánlat megfelelt a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek.

Az átruházási gondnok írásban dokumentálja az értékesítési eljárás egyes lépéseit, és jelentést készít róluk. A dokumentumokat és jelentéseket digitális formátumban, időben kell rendelkezésre bocsátani. A tagállamok biztosítják, hogy az átruházási gondnokra ugyanolyan titoktartási követelmények vonatkozzanak, mint a fizetésképtelenségi szakértőkre.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a tisztességes piaci ár elérése érdekében a 29. cikk (3) bekezdésével összhangban nyilvános árverést kell tartani. A tagállamok előírhatják, hogy különösen olyan helyzetekben kerüljön sor nyilvános árverésre, amikor egy vagy több hitelező bizonyítja, hogy észszerű kétségek merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy az átruházási gondnok által javasolt legjobb vételi ajánlat a tisztességes piaci árat tükrözi. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy amennyiben ilyen nyilvános árverésre kerül sor, az (1) bekezdésben és a (2) bekezdés a) pontjában meghatározott kötelezettségek nem vonatkoznak az átruházási gondnokra.

(4) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy amennyiben a (2) bekezdés b) pontjában említett javaslatot a hitelezők a nemzeti joggal összhangban jóváhagyják, az (1) bekezdés és a (2) bekezdés a) pontja nem alkalmazandó.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy:

a) amennyiben nem kerül sor felszámolási szakaszra, az átruházási gondnok díjazását az adós fizesse;

b) amennyiben sor kerül a felszámolási szakaszra, az átruházási gondnok díjazása a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyont terhelje.

25. cikk

Az egyedi végrehajtási intézkedéseket felfüggesztő moratórium

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az előkészítési szakaszban az adós olyan helyzetben van, hogy a nemzeti jog értelmében valószínűsíthető a fizetésképtelensége, vagy már fizetésképtelen, akkor az (EU) 2019/1023 irányelv 6. és 7. cikkével összhangban vagy az előkészítési szakaszban, vagy egy más típusú fizetésképtelenségi eljárás keretében élhessen az egyedi végrehajtási intézkedéseket felfüggesztő moratórium lehetőségével, amely alatt teljesen vagy legalább részben továbbra is rendelkezik a vagyonával, és irányítja vállalkozásának napi üzletmenetét, továbbá az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének működő üzemként történő értékesítése folytatható és lezárható.

26. cikk

A felszámolási szakasz elindításának felfüggesztése

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy amennyiben egy hitelező az előkészítési szakaszban a fizetésképtelenné nyilvánítást kezdeményezi, a felszámolási szakasz elindítását fel lehessen függeszteni, ha az eset körülményeit figyelembe véve annak elindítása nem szolgálná a hitelezők általános érdekét.

27. cikk

Az előkészítési szakasz lezárása

(1) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy az előkészítési szakasz időben korlátozott legyen.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az előkészítési szakasz lezárható, amennyiben:

a) az adós nem biztosítja a szükséges segítséget a 24. cikk (2) bekezdésével összhangban;

b) az adós az előkészítési szakaszban nem cselekszik kellő gondossággal; vagy

c) nincs észszerű esély arra, hogy az előkészítési szakasz sikerrel fog zárulni.

3. FEJEZET

Felszámolási szakasz

28. cikk

Felszámolási szakasz

A tagállamok biztosítják, hogy a felszámolási szakasz a 22. cikk (1) bekezdésében említett fizetésképtelenségi eljárás megindításáról szóló határozat meghozatalával vegye kezdetét, a nemzeti joggal összhangban.

29. cikk

A felszámolási szakaszra vonatkozó elvek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a felszámolási szakasz elindításakor a bíróság vagy az illetékes hatóság engedélyezze az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének az értékesítését, amennyiben a következő esetek legalább egyike fennáll:

a) a vevő elfogadását az átruházási gondnok ajánlotta, feltéve, hogy az átruházási gondnok olyan véleményt adott ki, amelyben megerősítette, hogy az előkészítési szakaszban lefolytatott értékesítési eljárás megfelel a 24. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek, és a bíróság vagy az illetékes hatóság meggyőződött arról, hogy a 24. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt követelmények teljesülnek;

b) a vevőt nyilvános árverésen választották ki, amennyiben a tagállamok e cikk (3) bekezdésével összhangban ilyen árverés megtartását írják elő; vagy

c) a vevő részére történő értékesítést a hitelezők a 24. cikk (4) bekezdésében foglaltak szerint jóváhagyták.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének az (1) bekezdés c) pontja szerinti értékesítését a hitelezők a bíróság vagy az illetékes hatóság engedélye nélkül hagyják jóvá, amennyiben a nemzeti jog értelmében az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének értékesítéséhez a hitelezők hozzájárulása szükséges.

(3) A 24. cikk (3) bekezdésében említett nyilvános árverés nem tarthat három hónapnál hosszabb ideig.

A nyilvános árverésen az átruházási gondnok által kiválasztott ajánlatot kell induló ajánlatként felhasználni.

A tagállamok biztosítják, hogy az előkészítési szakaszban az induló ajánlat tevőjének biztosított védelem megfelelő és arányos legyen.

(4) A tagállamok előírják, hogy a bíróság vagy az illetékes hatóság, azon az alapon, hogy a legjobb ajánlat esetlegesen nem felel meg a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek, határozhat úgy, hogy el kell végezni az adós vállalkozásának működő üzemként történő értékelését.

Amennyiben a nemzeti jog értelmében az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének értékesítéséhez a hitelezők hozzájárulása szükséges, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az első albekezdésben említett határozatot a hitelezők a bíróság vagy az illetékes hatóság bevonása nélkül is meghozhatják.

30. cikk

A még nem teljesített szerződések átruházása vagy megszűnése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azokat a még nem teljesített szerződéseket, amelyek szükségesek a vállalkozás tevékenységének folytatásához, és amelyeknek a felfüggesztése a vállalkozás leállásához vezetne, átruházzák az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének a vevőjére. Az átruházáshoz nem szükséges az adós üzleti partnerének vagy partnereinek hozzájárulása.

Az első albekezdés nem alkalmazandó, ha az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének vevője az adós üzleti partnerének vagy partnereinek versenytársa.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy a szerződés típusától, a felek jellegétől vagy a vállalkozás érdekeitől függően szükséges az adós üzleti partnerének vagy partnereinek a hozzájárulására.

(3) Az egyéb megszüntetési jogok sérelme nélkül, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az üzleti partner vagy partnerek az (1) bekezdés szerint átruházott, még nem teljesített szerződéseket az átruházástól számított legalább három hónapos felmondási idővel felmondhatják, amennyiben a szerződés átruházása méltánytalanul hátrányt okozna a partnernek vagy partnereknek.

(4) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a szellemitulajdon-jogokra és iparjogvédelmi jogokra vonatkozó hasznosítási engedélyekkel kapcsolatos olyan, még nem teljesített szerződések, amelyekben az adós a hasznosítás engedélyezője, nem szüntethetők meg a hasznosító hozzájárulása nélkül.

31. cikk

A pre-pack eljárás keretében megvásárolt vállalkozás tartozásai és kötelezettségei

(1) A 30. cikknek és a 38. cikk (1) és (2) bekezdésének, valamint a vállalkozásnak vagy a vállalkozás egy részének az értékesítése által érintett munkaviszonyokból fakadó kötelezettségeknek a sérelme nélkül, a tagállamok biztosítják, hogy a vevő tartozásoktól és kötelezettségektől mentesen vásárolja meg az adós vállalkozását vagy annak egy részét, kivéve, ha a vevő kifejezetten átvállalja a vállalkozás vagy annak egy része tartozásait és kötelezettségeit.

(2) Az (1) bekezdés nem érinti azokat a nemzeti jogszabályokat, amelyek értelmében a vevő kártérítési felelősségének értékelésekor figyelembe kell venni az adós magatartását, feltéve, hogy az adott magatartás az alkalmazandó jog értelmében a vevőnek tudható be.

32. cikk

A fellebbezés halasztó hatálya

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy amennyiben a nemzeti jog lehetővé teszi az adós vállalkozása vagy a vállalkozás egy része értékesítésének engedélyezésével vagy az értékesítés végrehajtásával kapcsolatos bírósági vagy illetékes hatósági határozatok elleni fellebbezést, a fellebbezés ne bírjon halasztó hatállyal, kivéve, ha megfelelő intézkedésekkel biztosítják az értékesítés végrehajtásának indokolatlan felfüggesztésével esetlegesen okozott károk fedezését, például annak előírásával, hogy a fellebbezőnek biztosítékot kell nyújtania, vagy hogy a fellebbező felel az okozott károkért.

4. FEJEZET

Közös rendelkezések

33. cikk

A legjobb vételi ajánlat kiválasztásának kritériumai

A tagállamok a pre-pack eljárásban meghatározzák a legjobb vételi ajánlat kiválasztásának kritériumait. A tagállamok biztosítják, hogy az említett kritériumok megegyezzenek a fizetésképtelenségi eljárásokban a versengő ajánlatok közötti választás kritériumaival.

A tagállamok az első bekezdésben említett kritériumok között szerepeltethetik a munkahelyek megőrzését.

34. cikk

Az átruházási gondnok és a fizetésképtelenségi szakértő polgári jogi felelőssége

A tagállamok biztosítják, hogy az átruházási gondnok és a fizetésképtelenségi szakértő felelősséggel tartozzon azokért a károkért, amelyeket az e cím szerinti kötelezettségei teljesítésének szándékos vagy gondatlanságból fakadó elmulasztásával a hitelezőknek okoz.

35. cikk

Az adóssal szoros kapcsolatban álló felek az értékesítési eljárásban

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az adóssal szoros kapcsolatban álló felek jogosultak legyenek megvásárolni az adós vállalkozását vagy annak egy részét, amennyiben a következő feltételek mindegyike teljesül:

a) az adóssal szoros kapcsolatban álló felek az ajánlatukban tájékoztatják az átruházási gondnokot az adóssal fennálló kapcsolatukról;

b) az a) pontban említettektől eltérő felek megfelelő tájékoztatást kapnak az adóssal szoros kapcsolatban álló felek létezéséről és az adóssal fennálló kapcsolatukról;

c) a 29. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti esetben az átruházási gondnok által adandó, a 24. cikk (2) bekezdésének c) pontjában említett nyilatkozat céljából elvégzik a vállalkozás működő üzemként történő értékelését;

d) az adóssal szoros kapcsolatban nem álló felek elegendő időt kapnak az ajánlattételre.

A tagállamok előírják, hogy amennyiben bizonyítást nyer, hogy az adóssal szoros kapcsolatban álló valamely fél nem teljesítette az első albekezdés a) pontjában említett feltételeket, a bíróság vagy az illetékes hatóság visszavonhatja a 31. cikk (1) bekezdésében említett előnyöket.

(2) Arra az esetre, ha az adóssal szoros kapcsolatban álló valamely fél ajánlata minősül a legjobb ajánlatnak, a tagállamok további védintézkedéseket is bevezethetnek az adós vállalkozása vagy annak egy része értékesítésének engedélyezése vagy végrehajtása tekintetében.

36. cikk

Átmeneti finanszírozás

(1) Amennyiben átmeneti finanszírozásra van szükség, a tagállamok biztosítják a következőket:

a) az átmeneti finanszírozást ne nyilvánítsák semmisnek, megtámadhatónak vagy végrehajthatatlannak; és

b) az átmeneti finanszírozást nyújtókat ne terhelje polgári, közigazgatási vagy büntetőjogi felelősség amiatt, hogy a szóban forgó finanszírozás a hitelezők összességére nézve hátrányos, kivéve, ha a nemzeti jog egyéb indokok alapján ilyen felelősséget ró rájuk.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az új vagy átmeneti finanszírozást nyújtók egy későbbi fizetésképtelenségi eljárás során elsőbbségi kifizetésre legyenek jogosultak a többi olyan hitelezővel szemben, akiknek, illetve amelyeknek egyébként előbbre sorolt vagy egyenértékű követelése lenne.

(3) A fizetésképtelenségi eljárás során felmerülő követelések kielégítési sorrendjére is figyelemmel, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy:

a) a visszafizetés biztosítása érdekében az átmeneti finanszírozást nyújtók számára biztosítékot lehet nyújtani az értékesítésből származó bevételre; és

b) amennyiben az átmeneti finanszírozást érdekelt ajánlattevők nyújtják, az beszámítható a nyertes ajánlat alapján fizetendő árba.

(4) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az (1) bekezdés csak az előzetes ellenőrzésen átesett átmeneti finanszírozásra alkalmazandó.

37. cikk

Elővásárlási jogok és hitelezői ajánlattétel

(1) A 38. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül, a tagállamok biztosítják, hogy az ajánlattevők ne kapjanak elővásárlási jogot. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a jogszabályban megállapított, az adós fizetésképtelensége által nem érintett elővásárlási jogok fennmaradnak és érvényesíthetők.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a pre-pack eljárás alá vont vállalkozást biztosíték terheli, azok a hitelezők, amelyek e biztosíték kedvezményezettjei, kizárólag a vállalkozás piaci értékét meg nem haladó összeghatárig számíthassák be követeléseiket a vételi árba.

38. cikk

A hitelezők érdekeinek védelme

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a pre-pack eljárás során a biztosítékokat vagy egyéb dologi terheket ugyanazon követelmények szerint szabadítsák fel, mint amelyek a nemzeti jog értelmében a fizetésképtelenségi eljárásban lennének alkalmazandók.

(2) Azon tagállamok, amelyek joga a fizetésképtelenségi eljárásokban a biztosíték felszabadítását a biztosított követelések jogosultjainak a hozzájárulásától teszi függővé, rendelkezhetnek úgy, hogy e hozzájárulás nem szükséges a pre-pack eljárások során.

39. cikk

A versenyjogi eljárások hatása az ajánlat időzítésére vagy sikerességére

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben jelentős kockázata áll fenn a valamely versenyjogi eljárásból vagy az előkészítési szakaszban tett ajánlatot elutasító versenyhatósági határozatból eredő késedelemnek, az átruházási gondnok vagy az adós megfelelő lépéseket tegyen alternatív ajánlatok benyújtása céljából.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az átruházási gondnok tájékoztatást kaphasson azokról az alkalmazandó versenyjogi eljárásokról és ezen eljárások azon lehetséges kimeneteleiről, amelyek hatással lehetnek az ajánlat időzítésére vagy sikerességére, feltéve, hogy ezen információknak a versenyhatóság általi megosztása nem ellentétes az üzleti titkok védelmére vonatkozó nemzeti szabályokkal. E tekintetben az átruházási gondnokot a nemzeti joggal összhangban titoktartási kötelezettségnek kell terhelnie.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben egy adott ajánlat az (1) bekezdésben említett késedelem jelentős kockázatát vonja maga után, az figyelmen kívül hagyható legyen, feltéve, hogy mindkét következő feltétel teljesül:

a) az ajánlat nem az egyetlen ajánlat; és

b) a vállalkozásnak az érintett ajánlattevő számára történő értékesítésének késedelmes lezárása kárt okozna az adós vállalkozásának vagy vállalkozása egy részének.

V. CÍM

AZ IGAZGATÓKNAK A FIZETÉSKÉPTELENSÉGI ELJÁRÁS MEGINDÍTÁSA KÉRELMEZÉSÉRE VONATKOZÓ KÖTELEZETTSÉGE, VALAMINT A POLGÁRI JOGI FELELŐSSÉGE

40. cikk

Az igazgatók kötelezettségei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben egy vállalat a nemzeti joggal összhangban fizetésképtelenné válik, annak igazgatói kötelesek legyenek benyújtani a megelőző szerkezetátalakítási eljárástól eltérő fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelmet.

Azokban a tagállamokban, ahol az (EU) 2015/848 rendelet alkalmazandó, a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettség az említett rendelet A. mellékletében foglalt, a megelőző szerkezetátalakítási eljárástól eltérő eljárásra vonatkozik.

(2) Az (1) bekezdésben említett kérelmet az azt követő három hónapon belül kell benyújtani a fizetésképtelenségi eljárás tekintetében illetékes bírósághoz vagy hatósághoz, amikor az igazgatók tudomására jutott vagy észszerűen a tudomásukra kellett jutnia, hogy a vállalat a nemzeti joggal összhangban fizetésképtelenné vált.

41. cikk

A fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtására vonatkozó kötelezettség mellőzése vagy felfüggesztése

(1) A tagállamok előírhatják, hogy a 40. cikk (1) bekezdésében említett kötelezettség nem vonatkozik azokra az igazgatókra, akik természetes személyek, és személyesen felelnek a vállalat teljes tartozásáért.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a 40. cikk (1) bekezdésében említett kötelezettség úgy is teljesíthető, hogy a nyilvánosságot a 40. cikk (2) bekezdésében említett határidő lejárta előtt egy nyilvános nyilvántartásban közzétett értesítés útján tájékoztatják a vállalat fizetésképtelenségéről annak biztosítása érdekében, hogy a hitelezők kérelmezni tudják a fizetésképtelenségi eljárás megindítását.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a 40. cikk (1) bekezdésében említett kötelezettséget fel kell függeszteni, ha az igazgatók olyan intézkedéseket hoznak, amelyek a fizetésképtelen vállalat hitelezőinek okozott kár elkerülésére irányulnak és biztosítják a hitelezők összességének a 40. cikk (1) bekezdésében említett kötelezettség révén nyújtott védelemmel azonos szintű védelmét.

42. cikk

Az igazgatók polgári jogi felelőssége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelen vállalat igazgatói a nemzeti jognak megfelelően feleljenek a 40. cikkben említett kötelezettségük teljesítésének elmulasztása következtében a hitelezőknek okozott károkért.

(2) Ha a tagállamok éltek a 41. cikk (3) bekezdésében foglalt lehetőséggel, biztosítják, hogy azok az igazgatók, akik meghozzák az ott említett intézkedéseket, a nemzeti jognak megfelelően feleljenek a hitelezőknek okozott minden olyan kárért, amely egyébként nem következett volna be, ha az igazgatók a 40. cikk (1) bekezdésével összhangban kérelmezték volna a fizetésképtelenségi eljárás megindítását.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy kizárják az e cikk (2) bekezdésében említett felelősséget, amennyiben és amilyen mértékben az igazgatók objektív körülmények alapján bizonyítani tudják, hogy a meghozott intézkedésekkel észszerűen a hitelezők számára azonos vagy jobb eredményt lehetett valószínűsíteni, mint a 40. cikk (1) bekezdésében említett kötelezettség teljesítésével.

43. cikk

Más jogi eszközökkel való kapcsolat

E cím nem érinti az (EU) 2019/1023 irányelv 7. cikkét.

VI. CÍM

HITELEZŐI VÁLASZTMÁNY

1. FEJEZET

A hitelezői választmány létrehozása és tagjai

44. cikk

A hitelezői választmány létrehozása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően egy hitelezői választmány kerüljön létrehozásra, amennyiben a hitelezők közgyűlése erről határoz vagy ezt előírja, vagy – ha a nemzeti jog nem rendelkezik hitelezői közgyűlésről – ha a hitelezők a nemzeti joggal összhangban azt kérelmezik.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a hitelezői választmányt a nemzeti joggal összhangban a fizetésképtelenségi eljárás megindítása előtt is létre lehet hozni.

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány összetételéről annak létrehozásakor határoznak.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy nem kell hitelezői választmányt létrehozni, amennyiben a tagállamok úgy ítélik meg, hogy az adós üzleti tevékenységének jellegével és terjedelmével összefüggő körülményeknek betudhatóan a hitelezői választmány létrehozásával járó terhek meghaladnák az azzal járó előnyöket. A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti jog egyértelműen meghatározza az említett körülményeket, amelyek közé tartozhat a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon csekély gazdasági jelentősége, a kisszámú hitelező, az adós kis mérete vagy az a kedvezőtlen hatás, amit a hitelezői választmány esetlegesen késedelmes létrehozása az adós pénzügyi helyzetére gyakorol.

45. cikk

A hitelezői választmány kinevezése és összetétele

(1) Amennyiben a 44. cikk alapján hitelezői választmány jön létre, a tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány tagjait indokolatlan késedelem nélkül, a hitelezők közgyűlésén vagy bírósági határozattal kinevezzék.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány összetétele a lehetőségekhez mérten hűen tükrözze a hitelezők különböző érdekeit.

Amennyiben a hitelezők között munkavállalók is vannak, a tagállamok biztosítják, hogy e munkavállalók vagy képviselőik kinevezhetők legyenek a hitelezői választmányba, kivéve, ha létezik legalább egy másik egyenértékű mechanizmus a munkavállalók érdekeinek a fizetésképtelenségi eljárásban való képviseletére.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a hitelezőktől eltérő személyeket vagy szervezeteket is ki lehet nevezni a hitelezői választmányba.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy más tagállambeli hitelezőket is ki lehessen nevezni a hitelezői választmányba.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a nemzeti jog lehetővé teszi a fellebbezést, a nemzeti joggal összhangban meghatározott bármely érdekelt fél bíróság előtt megtámadhassa a hitelezői választmány egy vagy több tagjának kinevezését azon az alapon, hogy a kinevezésre nem az alkalmazandó joggal összhangban került sor.

46. cikk

Tagok visszahívása és a helyükre új tag kinevezése

(1) A tagállamok meghatározzák az arra vonatkozó szabályokat, hogy a hitelezői választmány tagjai milyen indokok alapján és milyen eljárásokkal hívhatók vissza és nevezhető ki a helyükre új tag. Ezen szabályoknak azon helyzetre is ki kell terjedniük, amikor a hitelezői választmány tagjai lemondanak vagy nem képesek ellátni a feladataikat.

(2) A visszahívásnak az (1) bekezdésben említett indokai közé kell tartoznia legalább a kötelezettségek szándékos vagy súlyos gondatlanságból elkövetett, a hitelezők összességének érdekeit sértő, súlyos megsértésének, így például az összeférhetetlenségi helyzetnek.

2. FEJEZET

A hitelezői választmány munkamódszerei és feladatai

47. cikk

A hitelezői választmány munkamódszere

(1) A tagállamok meghatározzák a hitelezői választmány munkamódszereinek alábbi aspektusaira vonatkozó szabályokat:

a) a szavazási eljárás, beleértve a szavazati jogokat és a határozatképesség feltételeit;

b) összeférhetetlenség;

c) az információk bizalmas kezelése;

d) az elfogadott határozatok nyilvántartása.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmányok jegyzőkönyvek révén részletesebben is kidolgozhassák a munkamódszereiket, amennyiben e jegyzőkönyvek megfelelnek az (1) bekezdés szerinti szabályoknak. E jegyzőkönyveket legalább a bíróság és a fizetésképtelenségi szakértő rendelkezésére kell bocsátani.

(3) A tagállamok előírják, hogy a hitelezői választmány tagjai személyesen vagy elektronikus úton vehetnek részt a munkában és szavazhatnak. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a hitelezői választmány tagjainak lehetőségük legyen az írásban történő szavazásra.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány tagjai egy megfelelően felhatalmazott személlyel képviseltethessék magukat.

48. cikk

A hitelezői választmány feladatai, jogai és kötelezettségei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány rendelkezzen azokkal a jogokkal, amelyek garantálják a fizetésképtelenségi eljárásban való részvételét, és lehetővé teszik számára a fizetésképtelenségi szakértők vagy – amennyiben az adós megőrzi a vagyon feletti rendelkezési jogát – az adós tevékenységeinek a megvizsgálását, ideértve a következő jogokat:

a) a fizetésképtelenségi szakértő meghallgatásához és az általa folytatott meghallgatáshoz való jog a hitelezők összességét érintő kérdésekben, ideértve olyan fontos döntéseket, mint például a vagyontárgyak rendes üzletmeneten kívüli értékesítése;

b) meghallgatáshoz való jog a fizetésképtelenségi eljárásban;

c) a képviselt hitelezőktől, a fizetésképtelenségi szakértőktől vagy – amennyiben az adós megőrzi a vagyon feletti rendelkezési jogát – az adóstól a releváns és szükséges információk megkérésének és megszerzésének a joga.

A tagállamok előírhatják továbbá, hogy a hitelezői választmányok jogosultak titkárt kinevezni, valamint külső tanácsadást igénybe venni azon kérdéseket illetően, amelyekhez az általuk képviselt hitelezőknek érdeke fűződik.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány a tevékenységei során a hitelezők összességének az érdekeit képviselje, és a fizetésképtelenségi szakértőtől függetlenül járjon el.

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány tagjai a hitelezők összességének az érdekeit képviseljék, és jóhiszeműen járjanak el a választmány feladatainak ellátása során.

(3) A tagállamok egyes határozatok vagy jogi aktusok jóváhagyására vonatkozó hatáskört ruházhatnak a hitelezői választmányra. A tagállamok ilyen esetben egyértelműen meghatározzák, hogy milyen kérdésekben van szükség e jóváhagyásra; e kérdések magukban foglalhatják az eljárás szempontjából különösen fontos összes határozatot is.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezők, a hitelezői választmányok tagjai és a hitelezői választmányokat segítő szakemberek megőrizzék a választmány tevékenységeivel összefüggésben szerzett bizalmas információk bizalmas jellegét.

49. cikk

Költségek és díjazás

(1) A tagállamok meghatározzák, hogy a 48. cikkben említett feladatok ellátása során ki viseli a hitelezői választmány vagy annak egyes tagjai számára felmerülő költségeket.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett költségeket a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból fedezik, a tagállamok biztosítják, hogy a hitelezői választmány vagy annak egyes tagjai nyilvántartást vezessenek ezekről a költségekről, és a bíróság, az illetékes hatóság vagy a fizetésképtelenségi szakértő jogosult legyen az indokolatlan vagy aránytalan költségeket korlátozni.

(3) Amennyiben a tagállamok engedélyezik, hogy a hitelezői választmány tagjai díjazásban részesüljenek, és ezt a díjazást a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból fedezik, biztosítják, hogy a díjazás arányos legyen az ellátott feladatokkal.

50. cikk

Felelősség

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a következő szabályok közül legalább egy alkalmazandó legyen:

a) a hitelezői választmány tagjai a választmányi tagi minőségükben végzett tevékenységüket illetően mentesülnek a személyes felelősség alól, kivéve, ha megállapítást nyert, hogy szándékosan vagy súlyos gondatlanságból megsértették a hitelezők érdekei tekintetében fennálló kötelezettségeiket;

b) a hitelezői választmány tagjainak a választmányi tagi minőségükben végzett tevékenységükkel kapcsolatos személyes felelősségére a 49. cikk (2) bekezdésével összhangban a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyonból fizetett biztosítási fedezetnek kell rendelkezésre állnia.

(2) Amennyiben a tagállamok bizonyos döntések vagy ügyletek jóváhagyására vonatkozó hatáskört ruháznak a hitelezői választmányra, rendelkezhetnek úgy, hogy a hitelezői választmány tagjai a fizetésképtelenségi szakértőével megegyező felelősséggel tartoznak.

VII. CÍM

A NEMZETI FIZETÉSKÉPTELENSÉGI JOGSZABÁLYOK ÁTLÁTHATÓSÁGÁT JAVÍTÓ INTÉZKEDÉSEK

51. cikk

Kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató

(1) A (10) bekezdés sérelme nélkül, 2029. július 22-ig minden tagállam összeállítja a fizetésképtelenségi eljárásokra vonatkozó nemzeti jog alapvető elemeivel kapcsolatos kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatót (a továbbiakban: a kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató), és az európai igazságügyi portálon keresztül benyújtja a Bizottságnak.

(2) A kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatót az Unió intézményeinek valamely hivatalos nyelvén kell elkészíteni.

(3) A kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató tartalmának tömörnek, pontosnak, egyértelműnek és nem szakmai jellegűnek kell lennie, továbbá tényszerű módon kell közölni benne az információkat.

(4) A kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatónak a következő szakaszokból kell állnia, a következő sorrendben:

a) a fizetésképtelenségi eljárás megindításának feltételei;

b) a követelések előterjesztésének, igazolásának és elfogadásának szabályai;

c) a hitelezői követelések kielégítési sorrendjének megállapítására és a fizetésképtelenségi eljárás keretében értékesített vagyonból származó bevétel felosztására vonatkozó szabályok;

d) a fizetésképtelenségi eljárások átlagos bejelentett időtartama, az (EU) 2019/1023 irányelv 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említettek szerint.

(5) A (4) bekezdés a) pontjában említett szakasznak a következőket kell tartalmaznia:

a) azon személyek jegyzéke, akik a fizetésképtelenségi eljárás megindítását kérelmezhetik;

b) a fizetésképtelenségi eljárás megindítását kiváltó feltételek felsorolása;

c) milyen módon és hol nyújtható be a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem;

d) az adós milyen módon és mikor értesül az arra vonatkozó határozatról, hogy indul-e fizetésképtelenségi eljárás.

(6) A (4) bekezdés b) pontjában említett szakasznak a következőket kell tartalmaznia:

a) azon személyek jegyzéke, akik követelést terjeszthetnek elő;

b) a követelés előterjesztésére vonatkozó feltételek felsorolása;

c) a követelések előterjesztésének határideje;

d) adott esetben a követelés előterjesztésére szolgáló formanyomtatványhoz való hozzájutás módja;

e) hogyan és hol terjeszthető elő a követelés;

f) a követelés igazolásának és elfogadásának módja.

(7) A tagállamok a nemzeti joguk bármely releváns módosításának hatálybalépésétől számított egy hónapon belül aktualizálják a (4) bekezdésben említett információkat. A kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatónak magában kell foglalnia a következő nyilatkozatot: „Ezen kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató a … [az információk Bizottsághoz történő benyújtásának vagy az aktualizálásnak a dátuma]-i állapotot tükrözi.”

(8) A Bizottság biztosítja, hogy a kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató az európai igazságügyi portálon az egyes tagállamokra vonatkozó „fizetésképtelenség/csőd” szakaszban angol, francia, német és – ha eltérő – az eredeti nyelven a nyilvánosság rendelkezésére álljon.

(9) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusok útján módosítsa a kiemelt információkat tartalmazó tájékoztató formátumát. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat az 53. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(10) Azon tagállamok, amelyekben az (EU) 2015/848 rendelet alkalmazandó, a 2001/470/EK határozattal létrehozott, polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózaton keresztül, az említett rendelet 86. cikkével összhangban bocsátják rendelkezésre az e cikk (1) bekezdésében említett, kiemelt információkat tartalmazó tájékoztatót.

VIII. CÍM

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

52. cikk

Vészhelyzeti intézkedések

(1) A tagállamok a gazdasági tevékenységeket a tagállamok vagy azok régiói szintjén súlyosan megzavaró rendkívüli helyzetekben eltérhetnek a II., az V. és a VI. címet átültető nemzeti rendelkezések alkalmazásától, ha és amennyiben az említett címeket átültető nemzeti rendelkezések alkalmazása a széles körű fizetésképtelenség kockázatával járna, olyan vállalatok esetében is, amelyek rendes körülmények között életképesek lennének.

(2) Az (1) bekezdésben említett eltérésnek és időtartamának arányban kell állnia az említett bekezdésben hivatkozott súlyos zavar korlátok között tartásához, csökkentéséhez, megszüntetéséhez, illetve megelőzéséhez feltétlenül szükséges mértékkel, és arra kell korlátozódnia.

(3) A tagállamok az (1) bekezdésben említett eltérés hatálybalépésétől számított egy hónapon belül értesítik a Bizottságot az eltérésről.

A Bizottságnak az első albekezdéssel összhangban küldött értesítésben a tagállamok felsorolják ezen irányelv azon rendelkezéseit, amelyektől eltérnek, az eltérés alapjául szolgáló rendkívüli körülmények jellegét és terjedelmét, az eltérés időtartamát, valamint azokat az okokat, amelyek miatt az eltérést feltétlenül szükségesnek tekintik a gazdasági tevékenységeket sújtó, az (1) bekezdésben említett súlyos zavar korlátok között tartásához, csökkentéséhez, megszüntetéséhez, illetve megelőzéséhez. A Bizottság erről indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatja a többi tagállamot.

(4) Az (1) bekezdésben említett eltérés maximális időtartama egy év lehet.

Ha és amennyiben a gazdasági tevékenységeket súlyosan megzavaró rendkívüli helyzet továbbra is fennáll, az eltérés legfeljebb hat hónapos időszakokkal meghosszabbítható, feltéve, hogy az adott tagállam erről az előző eltérési időszak letelte előtt legkésőbb három hónappal értesíti a Bizottságot. A meghosszabbítás akkor lép hatályba, ha a Bizottság legkésőbb az előző eltérési időszak letelte előtt egy hónappal nem emel ellene kifogást azon az alapon, hogy a meghosszabbítás nem felel meg az (1) és a (2) bekezdésben említett követelményeknek.

53. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot az (EU) 2019/1023 irányelv 30. cikke által létrehozott, szerkezetátalakítással és fizetésképtelenséggel foglalkozó bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

54. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság legkésőbb 2034. január 22-ig, majd azt követően ötévenként az ezen irányelv alkalmazásának és hatásának értékeléséről szóló jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak. A Bizottság az említett értékelés alapján szükség esetén jogalkotási javaslatot nyújt be.

55. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelvnek 2029. január 22-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 15., 16. és 17. cikkének – a cikkeknek a BARIS-hoz kapcsolódása tekintetében – az e bekezdés első albekezdésében említett időponttól vagy 2029. július 10-től – a későbbi időpontot véve figyelembe – megfeleljenek.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A II. cím csak olyan jogügyletekre alkalmazandó, amelyek teljesítésére az (1) bekezdés első albekezdésében említett, ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések hatálybalépésének napját követően került sor.

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

56. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

57. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2026. március 30-án.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
R. METSOLA	M. PANAYIOTOU

MELLÉKLET

A 19. cikkben említett nemzeti nyilvántartások és adatbázisok

1. Kataszteri nyilvántartások;
2. Ingatlan-nyilvántartások;
3. Ingó javak nyilvántartásai, beleértve a járművek, hajók és légi járművek nyilvántartását, amennyiben a tulajdonjogokat ilyen nyilvántartásokban nyilvántartják;
4. Adományok nyilvántartása;
5. Jelzáloghitel-nyilvántartások;
6. Az értékpapírok tulajdonjogára vonatkozó információkat tartalmazó nyilvántartások vagy adatbázisok, mint például a 909/2014/EU rendelet 2. cikkében meghatározott központi értéktárak;
7. A zálogjogok nyilvántartása, beleértve a lízingszerződéseket és a tulajdonjog fenntartásával járó adásvételi szerződéseket;
8. Lefoglalási cselekményeket tartalmazó nyilvántartások;
9. A szellemitulajdon-jogok nyilvántartásai, beleértve a szabadalmi és védjegynyilvántartásokat is.